

சிலம்பு }
உள }

திருவள்ளூர் ஆண்டு கக அச, ஆடி
ஆகஸ்டு, 1953

{ பரல்
{ கட

சேலை திரு. சகதேவர் பிரிவு

பிறப்பு

இவர்தம் தந்தையார் திரு. சிங்கார முதலியாரவர்களாவர். சேலை என்பது திருவள்ளூர்க்கு அண்மையிலுள்ள ஒரு சிற்றூர். இவர்கள் நிலக்கிழார். இவர்தம் மக்கள் மூவர். அவர்கள் முறையே முத்துக்கிருட்டிண முதலியார் (தாலாகா காப்பிஸ்ட் எக்சாமினர்.) சகதேவ முதலியார், கிருட்டிணசாமி முதலியார் என்ப.

இவர்கட்கு சேலை வட்ட (கிராமம்)த்தில் நாற்பது ஏக்கர் (40) நிலபுலங்கள் உள்ளன. இவை அவ்வட்டத்தின் காற்பகுதியாகும். இவர்கட்கு நடுவுள்ள மகனாக நம் சகதேவ முதலியார் ஆயிரத்து எண்ணூற்று எழுபத்து நான்காம் ஆண்டில் தோன்றினார். இவர்தம் இளமைக்கண்ணே பின்னுண்டாம் வளமைக்குறிகள் பலவும், கண்டார் உளமகிழ்ந்துவப்பத் தோன்றுவவாயின.

கல்வி

திரு. சகதேவ முதலியாரவர்கள் திருவள்ளூர் வெஸ்லி மிஷன் உயர்நிலைப் பள்ளியில் முயற்சியுடன் முறையாகக் கற்று மெட்ரிக்குலேசன் தேர்வில் தேர்ச்சியுற்றுச் சிறந்தனர். இவர்தம் அரும்பண்பும், பெருந்தகை ஒழுக்கமும், திருந்துமொழிப்புலமையும்; எல்லோரையும் கவர்வவாயின.

ஆசிரியத்தொழில்

தாம் கற்றுப்பட்டம்பெற்று விளங்கிய திருவள்ளூர் வெஸ்லி மிசன் உயர்நிலைப்பள்ளியில் தமிழாசிரியத் தொழிலினைக் கை

ஏற்றுப் பணிபுரிந்தனர். மாணவர் உளங்கொளப் போதிக்கும் மட்டில் மாண்பால் யாவரும் விழைந்தனர். இசைமொழி மொழிந்தனர். தமிழார்வம் மிக்க நம் முதலியார் திருவள்ளூர்க்கு அடுத்துள்ள ஈக்காடு என்னும் ஊரிலிருந்து நெறித்தொண்டு நேர்மையுடன் ஆற்றிவரும் போதகாசிரி(மிஷனரி)யர்கட்கு நம் அருந்தமிழ்ப்பாடம் பயிற்றிவந்தனர். இப்பாடம் காலே மணி ஆறு முதல் ஒன்பதுவரை பயிற்றுவர். பின்னர்க் காலந் தவறாமல் திருவள்ளூர் உயர்நிலைப் பள்ளிக்குச்சென்று போதிப்பர். இத் தொழில்களை இடையறாவன்பால் யாவருளத்தும் உவகையுற உஞற்றிவருவாராயினர். பின் உற்ற காலம்வரை நற்றொண்டியற்றி ஊதியத்தராய் ஓய்வுபெற்றனர்.

மணம்

திருந்து மனஞ்சேர் விருந்து பேணற்காம் பொருந்து மனையறம்பூணப் பொற்பார் உறவினர் விழைந்தனர். விழைந்தாங்கு மனைத்தக்க மாண்புசேர் பெண் ஒருத்தியை ஆய்ந்து மணப்பித்தனர். அவர்தம் பெயர் தெய்வயாணை அம்மையார். இருவரும் கருத்து ஒத்தஉளத்தராய்க் காதல் மனையறம் பேணினர். இறையருளால் இவ் அம்மையார்பால் முறையே மக்கள் இருவர் தோன்றினர். இவர்தம் பெயர் இலட்சுமி அம்மை, தேவாமிர்தம் என்ப. மக்களிருவரை மாநிலத்துவிட்டகன்ற மாதினியார் போன்று இவ் அம்மையாரும் மேனிலை எய்தினர்.

பின் மறுமணமும் நிகழ்ந்தது. அவர்தம் பெயர் அன்னத்தம்மையார். இவ் இரண்டாம் மனைவியார்பாலும் பெண்மகள் ஒருத்தியுள்பட மக்கள் அறுவர் தோன்றினர். இவர்கள் முறையே சகநாதன், துக்காராமன், கார்த்திகேயன், சிவானந்தம், மீனாட்சிசுந்தரம், சரசுவதி.

இவர் தம்முள் இரண்டாம் மகனாகிய திரு. துக்காராமன் அவர்கள் நம் கழகத்தில் தலைமைக் கணக்காளராயிருந்து பணிபுரிகின்றனர். இவர்கள் “இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல் எனும் சொல்”லை நிகழ்த்தும் இயல்பமை சால்பினராய் இருப்பது “தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றியின்” தகைமையினை எடுத்து விளக்குவதாகும்.

மகள் மணம்

தம் அரும்பெறல் மகளாராகிய கற்பும் பொற்பும் ஒருங்கமைந்த திருமதி. இலட்சுமி அம்மையாரைத் தன் தாய்மாமனார் மகன் திரு. பி. துரைசாமி முதலியாரவர்கட்கு 1919-இல் திரு

மணம் செய்து கொடுத்தனர். திருவருள் துணையால் இருவரும் இல்லறம்பேணி நல்லன் எனச் சொல்லறம் பலவும் புரிந்து மக்கட்பெற்று வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

மருகர்நிலை

இவர்கள் 1918-இல் ரெங்கூனில் தம் பெறலரும் முயற்சியால் சிறுகத் தொடங்கிப் பெருக வாழ்வதே சிறப்பென்னும் மொழிக்கிணங்க முதலில் நூல் கட்டடம் (பைண்டிங்) என்னும் துண்மையவாம் தொழிலில் தொடங்கி, முயற்சி திருவிளை ஆக்கும் என்பதற்கொப்பப் பெரிய அச்சக்கூடமாகப் பிறங்கிப் பேருதியமும் தந்து நிலவிற்று. 1928-ல் சென்னையில் அச்சகம் ஒன்று தொடங்கிச் சீரும் சிறப்பும் பொருந்த நிகழ்ந்துவந்தது. இவ் அச்சகப் பொறுப்பாளராய் நம் சகதேவ முதலியாரவர்கள் அமர்ந்து நன்கு நடத்திவந்தனர். கழக நூல்கள் இவ்வச்சகத்தில் சில ஆண்டுகள் பதிப்பிக்கப்பெற்றன. இவ் அச்சகம் பின் விற்கப்பட்டுப் போயிற்று.

இரண்டாவது உலகப் பெரும்போர் நிகழ்ந்த ஞான்று ரெங்கூனில் இருந்து இந்தியாவுக்குத் திரும்பவந்து சேலையில் முப்பது ஏக்கர் வரை நிலபுலங்கள் வாங்கி உலகு புரக்கும் தாளாண்மையின் மிக்க வேளாண் தொழில் புரிவித்து மேலோர் விழைய நூலோர் மொழிந்தாங்கு வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர் தம் பெண்மக்கள் இருவரையும் 1949-இல் திரு. சகதேவ முதலியார் மக்களிருவருக்கும் முறையே மணஞ்செய்து ஈந்து அனைவர்களையும் தம்முடன் அமர்த்தி நன்கு பேணி வருகின்றனர்.

சார்பு

நம் சகதேவ முதலியாரவர்கள் பண்புறு மாமனார் மகனாய்த் தம் மருகராய் விளங்கும் துரைசாமி முதலியார் சார்பில் தாம் இல்லாளே யிழந்து இல்லந் துறந்து மக்களே யோம்பும் வழியறி யாது சொல்லொணு அல்லலுறுங் காலத்துச் சார நேர்ந்தமை சாற்றற்கரியது. மருகரும் தொன்மை உன்னித் தம் இல்லமே அவர் இல்லமாய்த் தம் மக்களே அவர் மக்களாய்க் கருத்திற் கொண்டு வளர்ப்பு, கல்வி, தொழில், மணம் முதலிய எல்லாம் அவ்வக்காலத்து அன்புடன் இயற்றி இன்றுகாறும் போற்றி வருவது யாவரும் உணர்ந்த வாய்மை. நம் முதலியாரவர்களும் தம் செய்ந்நன்றி விளக்கமாய் மக்கள் திருமணத்தின்போது 'சாமி செய்ந்நன்றி' எனும் பாமாலை ஒன்றால் விளக்கியுள்ளார்கள். இஃதொன்றே நம் முதலியாரவர்களின் உளத்துய்மையையும்,

செய்நன்றி மறவா வாய்மையினையும் எடுத்துக்காட்டப் போதிய தாகும்.

கழகத் தொடர்பும் பொதுப் பணியும்

நம் முதலியாரவர்கள் மாணவர்க்கும் மாண்பார் தெய்வத் தொண்டர்க்கும் பன்னெடுநாள் பயிற்றிய பழக்கமிகுதியால் பாடப் புத்தகம் எம்முறையில் அமைவது எளிமையும் இனிமையும் பயக்கும் என்பது நன்கு தேர்ந்த நல்லோர். எனவே, எவ்வாற்றானும் சிறந்த மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியாரவர்கள் தாங்கள் பாடப் புத்தகம் அமைக்கும்போது நம் முதலியாரவர்களின் அரும் துணையை நாடினர். இவர்களும் அன்போடேற்று அரும் துணை புரிந்தனர். இதனால் பாடநூல்கள் பல வெளிவரலாயின. இது,

“செய்வினை செய்வான் செயன்முறை அவ்வினை

உள்ளறிவான் உள்ளங் கொளல்.”

—திருக்குறள், சுஎஎ.

என்பதனால் பெறப்படும்.

கழகத் தமிழ்ப் பாடம் 3 முதல் 8 முடிய 6 புத்தகங்களும், கழகத் தமிழ்ப்பாடத் திரட்டு 1, 2 புத்தகங்களும், பாலமிழ்தம், நல்லொழுக்கப் பாடம், வாஸ்கோட காமா, பேசாதார் பேச்சு முதலிய நூல்களை ஆக்கித்தந்து கழகத்து வழியாகத் தமிழுக்கு அரும்பெரும் தொண்டாற்றியுள்ளார்கள். ஒவ்வொரு நூலிலும் ஆசிரியரவர்களின் அரும்பெரும் பண்புகள் ஆடி நிழல் எனப் போதரும்.

இவர்தம் ஆங்கிலப் புலமை நல்லொழுக்கப் பாடம், வாஸ்கோடகாமா முதலிய நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புத் திறனால் விளங்கும். அஃதொப்பத் தமிழ்ப்புலமையும் மேற்கூறிய நூல்களில் ஆங்காங்குப் பரக்கக் காணலாம். இவைகள் அனைத்தும் மிகவும் அழகாய் அமைந்துள்ளன. மேலும், கழகத் தமிழ்க் கையகராதி தொகுப்பதற்குப் பேருதவி புரிந்துள்ளார்கள். பிள்ளைத் திருக்குறள் என்னும் நூல் புதிய முறைப்படி எளிய இனிய விளக்க வுரையும், எழுவாய் பயனிலை முதலிய இலக்கணங்களும் அமைய வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள். மேலும், திருக்குறளுக்கு யாவரும் உணருமாறு எளிய விளக்கவுரை வரைய வேண்டுமென்னும் அஷா மிக்குடையவர்களா யிருந்தனர்.

பண்புந் தோற்றமும்

முதுமைக்காலத்தும் நீண்டியர்ந்த நற்றோற்றம் உடையவராயிருந்தனர்; ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பிய விழுமியர். புன்முறுவல்

அரும்பிய வாயினர். மலர்ந்த முகத்தினர். நீறணி நெற்றியர். அகம்புறம் தாய்மையர். ஆகுலமில் வாழ்க்கையர். பிழையினைக் கண்ணோடாது எடுத்துக்காட்டி விழைவன செய்விக்கும் திற வினர். இன்மொழியர். எதையும் ஆய்ந்து இயற்றும் ஆற்றலர். பீடுடை பேணும் பெருமையர். மாணவ மாணவியர் உளங் கொளக் கற்பிக்கும் ஒண்மையர்.

போதிப்பு

ஓய்வுபெற்ற பின்னரும் மாணவர்கட்கு உளங்கொளப் போதிக்கும் ஊக்கமிக்கவராக இருந்து நேர்ந்தபோதெல்லாம் மாணவர் ஆக்கம் ஒன்றே கருதித் தமிழ்ப்புலமைப் படிப்பும் ஆங்கில உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பும் போதித்து வருவார்கள். இவர்கள் மாணவர்களுடன் மாணவத்தோழர் போன்று கற்பிக் கும் காட்சி கற்றார்க்கும் மற்றார்க்கும் இறும்பூது பயப்பதொன் றாகும். இவர்தம் நற்பண்பால் “உற்றுழி உதவியும் உறு பொருள் கொடுத்தும், பிறற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே” என்னும் கட்டுரை பொருளுரையாகத் திகழ்ந்து மாணவர்களை யும் அவ்வழி ஒழுகப்பண்ணும் செவ்வியதாகும். தமிழ்ப்புலவர் கள்பால் உடனுறைவின் பயன்கொள்ளும் ஒண்மையில் மிக்க ஆர்வம் உடையவர். அள்ளிக்கொள்வன்ன பேரன்பினர்.

இறையடி எய்துதல்

சின்னாள் உற்ற தளர்வு நோயால் 28-7-1953 செவ்வாய்க் கிழமை பகல் 11-40, மணிக்குத் தம் நெடுநாட் சார்பகமாம் தம் நன் மருகர் இல்லத்துத் தம் எழுபத்தொன்பதாம் அகவையில் சிவனடி நீழல் எய்தினர். அவர்தம் ஆருயிர் என்றும் இன்பம் பெருகத்துய்த்து வாழ்க. அவர்தம் கால்வழிக் குடும்பத்தார்க் கும் மருகர் குடும்பத்தார்க்கும் எங்கள் பரிவும் ஆறுதலும் பயன்தரப் பரமர்தாள் பணிவோமாக.

சேலைச் சுகதேவன் செம்பொருளின் தாள்சேர்ந்த
வேலைஎழிற் செவ்வாய் மிளிர்ஆடி—தூலையுணர்
மெய்ப்புலவன் ஆங்கிலத்தும் மிக்கோன்மன் பன்னூல்கள்
செய்புகழோன் வாழி சிறந்து.

—இதழாசிரியர்.

காரைக்காலம்மையார்

[திரு. வா. இராமலிங்கம் பிள்ளை]

காரைக்காலம்மையார் புராணத்தில் கணவன் அனுப்பிய மாங்கனிகள் இரண்டிலொன்றைச் சிவனடியார் உண்ண உதவி, எஞ்சியிருந்த ஒன்றைக் கணவனுக்குப் படைத்தனர் அம்மையார். ஷே கனியின் சுவை மிகுதிகண்ட பரமதத்தன் மற்றொன்றையும் படைக்கும்படி சொல்ல அம்மையார் இறைவனை வணங்கிப் பெற்ற கனியைப் படைத்தார். அது முன்னையதினும் சுவை மிக் குடையதாகக் காணப்படவே அது கிடைத்த தன்மையைக் கேட்ட கணவனுக்கு நடந்ததை நடந்தபடி அம்மையார் உரைத்தார். கணவன் அதன் உண்மை தெளிய மற்றொன்று திருவருளால் பெற்றளிக்க வேண்டினன். மீண்டும் இறைவனைப் பிரார்த்திக்க அம்மையார் கையில் கனியொன்று எய்தியது. கணவன்கையில் கொடுத்தனர். கொடுக்கவும் அது உடனே மறைந்தது. அந்நிலையில் அம்மையாரை உலக மாதர்கள் போலன்றி வேறு தெய்வீகம் உடையவராகும் உண்மையைக் கண்டு அச்சமேற்கொண்டு இனி நீங்கவேண்டுமென்ற துணிவு கொண்டு நின்றான். ஆனால் அக் கருத்தை எவருக்கும் வெளியிட்டான்ல்லன்.

வணிகனும் தன்கைப் புக்க மாங்கனி பின்னைக் காணான்
தணிவரும் பயமேற் கொள்ள வுள்ளமும் தமொ ரெய்தி
யணிசூழ லவரை வேரோ ரணங்கெனக் கருதி நீங்கும்
துணிவுகொண் டெவர்க்குஞ் சொல்லான் றொடர்வின்றி யொழுகுநாளில்.

அன்றுமுதல் அம்மையாருடன் தொடர்பின்றித் திருநீலகண்ட நாயனாரும் அவர் மனைவியாரும் அயலறியாமல் வாழ்ந்தமை போலவே வாழ்ந்துவந்தான். பின்னர் பிரிவுக்கு வேறு காரணங் காட்டி வேற்றூர்சென்று செல்வம் திரட்டி வேறிடம் சென்று உலகியல் நடத்துதற்கு வேறு மணம் முடித்துக் கொண்டு வாழ்ந்தான். பின் மணந்த மனைவிக்கு ஒரு பெண் மகவு பிறந்தது. ஆனால் அவர்களிடம் தன்னுடைய முன் செய்தியைச் சொல்லாமலே அம் மகவுக்கு முன் மனைவியாகிய அம்மையாரின் பெயரை இட்டுமிருந்தான்.

பின்பு அம்மையாரின் சுற்றத்தார்கள் இவனது வாழ்க்கை வளம் கேள்வியுற்று அறிந்து அம்மையாரை அங்கு அழைத்து வந்தபொழுது எதிர்கொண்டு மனைவி மகவுடனும் சென்று அவர் காலில் விழுந்து வணங்கினான்.

கணவன்றான் வணங்கக் கண்ட காமர்பூங் கொடியனரும்
அணைவுறும் சுற்றத் தார்பால் அச்சமோ டொதுங்கி நிற்ப.
உணர்வுறு கிளைஞர் வெள்கி யுன்றிரு மனைவி தன்னை
மணமலி தாரி னாய்நீ வணங்குவ தென்கொல் என்றார்.

வணங்கியபோது சுற்றத்தார்கள் இது என்ன ஒவ்வாத செய்கை
என அவனை வினவியபொழுதுதான், தான் முன்பே அவர்பால்
தெய்வீகம் கண்டு விலகினமை சொல்லி அவர் மானிடர் அல்லர்,
நற் றெய்வமாதலால் - என் தொழுகுலம் ஆதலின் - நான் பெற்ற
மகவுக்கு அவர் பேரிட்டேன்; பாதங்களில் வணங்கினேன்;
நீங்களும் வணங்குங்கள் என்றான்.

மற்றவர் தம்மை நோக்கி மானுட மிவர்தா மல்லர்
நற்பெருந் தெய்வ மாத னுன்றிந்-தகன்ற பின்பு
பெற்றவீம் மகவு தன்னைப் பேரிட்டே னாத லாலே
பொற்பதம் பணிந்தேன் நீரும் போற்றுதல் செய்மின் என்றான்.

இங்கே கணவன் வணங்கியபொழுதுதான் அம்மையார் அச்
சம்கொண்டு ஒதுங்கி நின்றார் எனப்படுகின்றது. எனவே,
அதுகாறும் அம்மையாரின் உள்ளம் கணவன் மனைவி எனுங்
கடப்பாட்டிலேயே வேற்றார் சென்றவர் மீண்டுறலாம் என்ற
பண்பில் நின்றமையும், கணவர் சுற்றத்தாரிடம் தன் உள்ளத்
துக்கொண்ட உறுதியை வெளிப்பட உரைத்த பின்புதான்
அவர் நிலையறிந்து அச்சங் கொள்கின்றார். இவர்பால் எய்திய
அச்சம் கணவரின் உண்மை உள்ளத்தை நாம் இதுகாறும்
கருதாதிருந்தோமே என்பதாலும் இனி உலகவாழ்வு நமக்கியை
பன்று என்ற தன்மையாலும் எழுந்தது. இவ் வச்சத்தால்
மனநெகிழ்ச்சி வேறுபோதுதான், தன் தசையுடம்பு நீத்து
இறைவன் றிருவடிபோற்றும் கணத்துள் தாமும் ஒருவராகப்
பேய்வடிவை ஈசன்பால் இரந்து பரவிப் பெறுகின்றார்.

முன்னம் கணவன்பால் நிகழ்ந்த அச்சம் தெய்வத்தன்மை
திகழ்ப்பெற்ற அம்மையோடு பொய்முயக்காம் போகவாழ்வு
கூடாது என்கொண்ட உறுதியான மனவெழுச்சியைத்
தந்தது. பின்பு அம்மைபால் நிகழ்ந்த அச்சமும் அப்படியே
கணவனுக்காகத் தாங்கிய வனப்புநின்ற தசைப்பொதி கழிக்கக்
காரணமாயிற்று. எனவே இரண்டிடத்தும் அச்சம் நிகழ்ந்தது
உலகியல் கழிக்கவும் உறுதியில் திளைக்கவுமே காரணமாயிற்
றென்பது கண்டுதெளிதல் கடனாகும்.

இவ்வாறன்றிப் பரமதத்தன் கொண்ட அச்சத்தை வேறு
விதமாகக்கொண்டு அவன் அம்மையாரைக் காளி, கூளி, பிடாரி
என்பனபோலச் சிறுதெய்வமாகக் கொண்டான் என்றும்,

அவன் அவ்வாறுகொண்ட அச்சத்தினால்தான் பின்னவள்பாற் பெற்ற மகவுக்கு அம்மையார் பெயரை இட்டனன் என்றும் சிலர் கூறுவது ஏற்புடைத்தன்று. பெயரிடுதல் கடனே என்பது சேக்கிழார் சவாமிகள் வாக்கிலேயே திகழ்வது காணலாம்.

மடமகள் தன்னைப் பெற்று மங்கலம் பேணித் தான்முன்
புடனுறை வஞ்சி நீத்த வொருபெரு மனைவி யாரைத்
தொடர்வற நினைந்து தெய்வத் தொழுதலம் என்றே கொண்டு
கடனமைத் தவர்தம் நாமம் காதல்செய் மகவை இட்டான்.

இங்கே தெய்வத் தொழுகுலம் என்றும் முன் பாட்டிலே “நற் பெருந் தெய்வம் ஆதல், நானறிந் தகன்ற பின்பு” என்றுங் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் சேக்கிழார் அடிகள் சீரிய வாக்குகள் என்பதை நாம் நேரியபண்பில் கண்டு மகிழவேண்டும்.

இனி, ஷே புராணத்தில் பரமதத்தன் இரண்டாம் முறையாக அச்சம் எய்துவது அவனிடம் சுற்றத்தார்கள் அவனுடைய முதல்மனைவியாகிய அம்மையாரைக் கொண்டுவந்தனைந்த தன்மையை முன்னதாக அறிவிக்கும்படி சொல்லியனுப்ப அவர்கள் வந்து சொன்னவுடன் நிகழ்ந்தது.

வந்தவ ரனைந்த மாற்றம் கேட்டலும் வணிகன்றானும்
சிந்தையி லச்சம் எய்திச் செழுமணம் பின்பு செய்த
பைந்தொடி தனையுங் கொண்டு பயந்தபென் மகவி னோடு
முந்துறச் செல்வே னென்று மொய்குழ லவர்பால் வந்தான்.

இதில் முந்துறச் செல்வேன் என்று சொல்லப்படுவதாலும் மனைவியுடனும், மகவுடனும் வந்ததாக வுள்ளபடியாலும் அவன் தொழுந் தெய்வமாகவேகொண்டு நின்றான் என்ற பண்பை இனிது விளக்குகின்றது. அன்றிச் சிறு தெய்வமாகக் கருதியிருப்பின் கேட்டபோது பயந்து வேறிடத்தில் ஒளிக்க முற்பட்டிருக்க வேண்டுமேயன்றி, எதிர்கொண்டு முன்வர மனம் எழாது; அதுவும் மனைவி மகவுடன்வர அறவே மனம் எழாது என்பது உலகப் பழக்கத்தாலும் இனிது காணலாம். எனவே பரமதத்தன் செயலனைத்தும் பழுதற்ற உறுதியுள்ளத் தால் உண்மை கடைப்பிடித்துச் செய்ய வேண்டுவனவே செய்த சிறப்புடையன என்றல் எவ்வாற்றானும் மிகையாகாது எனத் தெளிவோமாக.

வேண்பா

அச்சந் தருவதிவண் ஆன்றோர் பழிப்பனவே
பொச்சாப்பும் இச்சைவழி போகுதலும்—துச்சமெனத்
தேறிச் சிவனடியைச் சிந்தித்திற் நீங்கிலவாம்
நீறணிந்தே நிற்பீர் நெறி.

¹ இலக்கிய விமர்சனம்

[பேராசிரியர் திரு. ஜி. சுப்பிரமணியமீள்னா, எம். ஏ., பி. எல்.]

தமிழ் இலக்கியப் பயிரினைத் தழைத்தோங்க வளர்ப்பதற்குத் தாவிவரும் புதுப்புனலுள், இலக்கிய விமர்சனமும் ஒன்று. ஆனால் விமர்சனம் என்பது தமிழ்ச்சொல் அன்று, வடமொழிச் சொல். அதற்குத் தமிழில் ஆராய்ச்சி என்றுதான் பொருள். எனவே, இலக்கிய விமர்சனம் என்பதற்கு நூலின் திறனாய்ந்து தெளிதல் என்று பொருள் கூறலாம். ஒரு நூலினைக் கற்று விட்டால்மட்டும் போதாது. முதலில் அதனைக் கசடறக் கற்க வேண்டும். பின்னர் தான் பழுதறக்கற்ற நூலினைப் பலபடியானும் சீர்தூக்கிப்பார்த்து அதன் நலன் தீமைகளை ஒப்புநோக்கி உணரவேண்டும். இதனையே விமர்சனம் செய்தல் என்பர்.

இலக்கிய விமர்சனம் என்பது நமக்கு இப்பொழுது புதுமைபோலத் தோன்றலாம். ஆங்கிலக் கல்வி நம் நாட்டில் பரவத்தொடங்கிய பின்னரே இலக்கிய விமர்சனமும் நம் மிடையே தோன்றலாயது என்று எண்ணுவாரும் உளர். ஆங்கில மொழியிற்கூட சுமார் ஐந்துறு ஆண்டுகளுக்குமுன் விமர்சனம் என்னும் இலக்கியப் பகுதி தோன்றியதில்லை. ஆங்கில அறிஞர்கள் கிரீக், ரோமன் மொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்த பின்னரே விமர்சனம் செய்யப் பழகலாயினர். ஆனால், தமிழ்மக்களுக்கு இது மிகமிகத் தொன்றுதொட்டுவந்த பழக்கம். பல புலவர்களும் கூடிப் பாக்களை இயற்றி, அவற்றின் திறனை ஆராய்ந்து, தமிழைச் சுவைப்பதற்கென்றே பாண்டிய மன்னர் தமிழ்ச்சங்கங்களை நிறுவினர். அவை தோன்றி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. நூல்களை இயற்றும் புலவர்கள் தமிழ்ச்சங்கத்திலே கொண்டுபோய் அவற்றை அரங்கேற்றவேண்டும். அவ்விதம் அரங்கேற்றிய நூலினை அங்குப் பல புலவர்களும் கூடியிருந்து பல கோணங்களினின்றும் ஆராய முற்படுவர். நூலின் குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிகைநாடி மிக்கன கொண்டு, சிறப்பினைக்கண்டு, கொண்டாடிப் போற்றுவர். இலக்கிய விமர்சனத்திற்கென்றே தமிழ்ச்சங்கங்கள் இருந்து வந்தன என்று சொன்னால் மிகையாகாது. நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே என்று நக்கீரன் எழுப்பிய வெற்றி முழக்கம் ஒவ்வொரு தமிழன் காதிலும் இன்றும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. சண்பகமாறன் என்னும் பாண்டியனின் சந்தேகத்தைப் போக்கித் தருமி என்னும் ஏழைச் சிறுவனுக்குப்

பொன்முடிப்பு வாங்கித் தருவதற்காக ஆலவாய் அரணர் 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை' என்ற பாடலைப்பாடித் கொடுத்தார். அப்பாடலில் பெண்களின் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டு என்றதுபோன்ற கருத்து காணப்பட்டது. அது தவறு என்றும், எந்தப் பெண்ணின் கூந்தலுக்கும் மணம் செயற்கையே ஒழிய இயற்கையன்று என்றும் அஞ்சாது அறைந்து கூறினர் நக்கீரனர். தாம் கண்டு தெளிந்த உண்மையைக் கடவுள் முன்னரும் கலங்காது கூறலே கடமை என்று நக்கீரர் அவ்வாறு கூறினர். இது இலக்கிய விமர்சனத்திற்கு மிகப் பழையதோர் எடுத்துக் காட்டாகும். திருக்குறள் நூலினைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றுவதற்குத் திருவள்ளுவரும் அரும் பாடுபட்டிருக்கிறார். திருவள்ளுவமாலையில் பலபுலவர்களும் கூடித் திருக்குறளை விமர்சனம் செய்திருப்பது யாவரும் அறிந்ததே.

சங்ககாலம் தொட்டு இன்றுவரையுள்ள தமிழ் நூல்களை நாம் துருவிப் பார்க்கும்பொழுது ஓர் உண்மை பளிச்சென்று புலப்படும். ஒவ்வொரு ஆசிரியரும், தாம் இயற்றும் நூலினைப் பல அறிஞர்களும் எடைபோட்டுப் பார்த்து, ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் கண்டு குற்றம் கூறுதிரார்கள்; ஆதலால், பிறர் குறைகூறுது போற்றும் விதத்தில் தமது நூல் நன்கு அமையவேண்டும் என்ற கவலையோடு அதிக கவனம் செலுத்தியே பாடி எழுதி முடித் திருக்கிறார்கள். இதனை நூல்களில் வரும் அவையடக்கச் செய்யுள்களினால் அறியலாம். உதாரணமாகக் கம்பராமாயணத் தலைப்பில் கம்பர் கூறும் பாடல் ஒன்றைப் பார்க்கலாம்:—

“முத்த மிழ்த்துறை யின்முறை போகிய
உத்த மக்கலி கட்கொன் றுணர்த்துவன்
பித்தர் சொன்னவும் பேசையர் சொன்னவும்
பத்தர் சொன்னவும் பன்னப் பெறுபவோ.”

இதைப் போலவே சேக்கிழாரும் தமது பெரிய புராணத்தில் அவையடக்கம் கூறுகின்றார்:—

“செப்ப லுற்ற பொருளின் சிறப்பினால்
அப்பொ ருட்குரை யாவருங் கொள்வரால்
இப்பொ ருட்கென் னுரைசிறி தாயினும்
மெய்ப்பொ ருட்குரி யார்கொள்வர் மேன்மையால்.”

இவற்றால், இப்புலவர்கள் யாவரும் தம்முடைய காவியங்கள் தக்கோர்களால் திறனுய்ந்து மதிப்பிடப்படும் என்பதை நன்குணர்ந்தே அவற்றை அதற்கியன்றவாறு செய்து முடித்துளார்கள் என்பது தெற்றென விளங்கும்.

இவ்வாறு மிகப்பெரும் புலவர்களும் கூட ஒரு குற்றமும் வந்துவிடக்கூடாதே என்று நன்கு கவனம் செலுத்தியே தம் நூல்களைப் பாடியிருக்கிறார்கள். பிறர் கூறும் அனைத்தையும்

அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வது என்பது தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு இயலாது. ஒவ்வொரு நூலையும் சல்லடைக்கண்போல் அரித்துத் துளைத்துச் சிறு குற்றத்தையும் விடாமல் எடுத்துக் காட்டி விடுவார்கள். மலைபடுகடாம் என்ற பாட்டுக்கு எத்தனை எத்தனை குற்றங்களை அக்காலப் புலவர்கள் எடுத்து விரித்தனர் என்பதையாப்பருங்கல விருத்தியுரையிற் காணலாம். இவ்வளவுக்கும், அதனைப் பாடிய பெருங்கௌசிகனார் என்னும் புலவர் சங்கத்துச் சான்றோரில் ஒருவராவர். பத்துப்பாட்டு என்னும் சங்கத் தொகுதியில் ஒன்றாக அவரது மலைபடுகடாம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு குற்றம் கூறுதல் அடாது என்றே பெரும்பான்மையோர் அக்காலத்தும் கருதினர். கம்பரைக் குறை கூறிய காளமேகப் புலவரின் பாடலும் இலக்கிய விமர்சனத்தைச் சேர்ந்ததுதான். அவர் பாடியது என்ன?

“நாராயணனை நாராயணனென் றேகம்பன்
ஓராமற் சொன்ன வுறு சியால்—நேராக
வாரென்றால் வர்என்பேன் வாரென்றால் வன்என்பேன்
நாரென்றால் நர்என்பேன் நான்.”

இவ்வாறு குற்றம் கூறுவதையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு செய்யப்படும் விமர்சனம் அழிப்பு விமர்சனம். இதனால் யாதொரு பயனும் விளைந்துவிடாது. பயனுடைய விமர்சனம் ஆக்கவிமர்சனமாக இருத்தல் வேண்டும். அதனை Creative Criticism என்று கூறுவர். அங்ஙனம் ஆக்க விமர்சனம் செய்து காட்டியவர்கள் அடியார்க்கு நல்லார், பரிமேலழகர், நச்சினர்க்கினியர்போன்ற சிறந்த உரையாசிரியர்களும், திவ்வியப்பிரபந்தங்களுக்கு விரிந்த விபாக்கியானங்கள் செய்துள்ள பெரிய வாச்சரன்பிள்ளை போன்ற சுவைஞர்களுமாவர்.

கவிதைகளையும் காப்பியங்களையும் யாப்பவன் கலைஞன். அவற்றை உருகிப்பருகி உள்ளம் வியப்பத் திறனாய்ந்து தெளிபவன் சுவைஞன். ஒரு நூலின் சிறப்பை எவ்வாறு நவையற நவிலவேண்டும், சொற்குற்றம் பொருட்குற்றங்களை எவ்வாறு ஒதுக்கவேண்டும், சுவையுடையன பயனுடையன எவ்வாறு நுகரவேண்டும் என்றெல்லாம் விரிய எடுத்து விளம்பும் பழைய விமர்சனநூல் யாதும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் வரும் சில குறிப்புக்கள் தவிர இலக்கிய விமர்சனத்திற்குரித்தான நூல் எதுவும் தமிழில் இல்லை.

இவ்வாறாகத் திறனாய்ந்து தெளியும் பழக்கம் பிற்காலத்தில் எப்படியோ அறவே அற்றுப்போய்விட்டது. விமர்சனப்புணல் ஒழுகியோடிய கால்வாயும் வற்றிவறண்டு கிடந்தது. பின்னர் இருபதாம் நூற்றாண்டிலே மேல்நாட்டுக் கல்வி பரவத்தொடங்கிய

பொழுதுதான் திறனாய்ந்து தெளியும் பழக்கமும் புத்துயிர் பெற்றுப் பழைய கால்வாயும் துலக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் புதுப்புனலும் சிறிது ஊறிவருகிறது. அது பெருவெள்ளமாகத் திரண்டு பாய்வதற்கு நல்ல அறிகுறிகளும் தோன்றியுள்ளன.

பழைய அண்ணாவிமுறையில் குருட்டுப்பாடம் படிக்கும் வழக்கம் மலையேறிவிட்டது. எதை எடுத்தாலும், அது எப்படி? ஏன்? எதற்கு? என்ற வினாக்கள் எழுகின்றன. அவற்றுக்குச் சரியான விடையளிப்பதுதான் விமர்சனத்தின் வேலை. இக்காலத்து இலக்கிய விமர்சனமுறையே புதிது. முற்காலத்தைப் போன்றையதன்று. ஆங்கிலத்தில் இலக்கிய விமர்சனம்பற்றி எத்தனையோ நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவைபோல் தமிழில் ஒருநூல்கூட எழுதப்படாமலிருப்பது வருந்தத்தக்கது. இதில் இலக்கியச் சுவைஞர்கள் நன்கு கவனம் செலுத்தவேண்டும். இந்தத் துறையில் தமிழில் இன்னும் நல்ல வளர்ச்சி ஏற்படவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. காப்பியங்களில் வரும் கதாபாத்திரங்களில் இங்கொன்றும் அங்கொன்றும் மாய் எடுத்து ஆராயப்பட்டுள்ளதே தவிர, நூல் முழுதையும் ஒருசேரநோக்கிக் கண்டு விமர்சனம் எழுதப்படவில்லை. ஒரு காப்பியத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அது பலவகை உறுப்புக்களையும் கொண்ட ஓர் உயிர்ப்பிராணியைப் போன்றது. அதன் பல உறுப்புக்களையும் தத்தம் தொடர்பிலே சிதையாதவாறு பதியவைத்து, ஒன்றோடு ஒன்றினை ஒப்பிட்டு நோக்கிக் காப்பிய ஒருமைத்தன்மைக்கு ஊறு விளைக்காமல் சீர்தூக்கிப்பார்த்தால் தான் உண்மைவிளங்கும். அதனைச் சின்னாபின்னம் செய்து, பிய்த்து வைத்துப்பார்த்தால், சந்தர்ப்பங்கள் நழுவிப்போய் விடும். கவிஞனின் உண்மை நோக்கத்தையும், உயரிய உள்ளத்தையும் உருத்தெரியாமல் குலைத்துவிடும். பாத்திரங்களின் குணதீசயங்களைக் கவிஞனின் கருத்துக்கேற்பப் பழுதற எடுத்து அலசவேண்டும். அஃகியகன்ற அறிவோடு நுண்மாண் நுழைபுலம் காட்டிப் பாட்டின் பண்புகளையும் பாவிசச் சுவடுகளையும் தெளிவுபடுத்தவேண்டும்.

தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம் தமிழ் இலக்கிய மரபுகளுக்கும் தமிழ்நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களுக்கும் உகந்ததாய் இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது இலக்கிய விமர்சனம் செய்வோரிற் பலரும் மேல்நாட்டு இலக்கியங்களைப் படித்துவிட்டு, அவற்றின் இலக்கண விதிகளையும் கருத்துக்களையும் அளவுகோலாகக் கொண்டுவந்து தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்து அளவிடமுயலுகின்றனர். இது சிலவேளைகளில், சுள்ளிகொண்டு கடலாழம் காணமுயல்வது போலவே ஆகிவிடுகிறது. அரிஸ்டாட்டல்,

ஹேகல், பிராட்லி, ஹட்சன் போன்ற மேல்நாட்டறிஞர் ஆய்வுரைகளையே அதிகம் படித்துவிட்டுத் திடுதிப்பென்று ஒரு தமிழ்நூலினை எடுத்து விமர்சனம் செய்துவிடுவது எவ்வளவு தப்பான காரியம்? தொல்காப்பியரையே உரைகல்லாக வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு நூலையும் மதிப்பிடும் செந்தமிழ்வாணர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இத்தகையோர் விமர்சனமும் காலத்துக்கொவ்வாததாய்ப் பரந்த நோக்கின்றிப் பாழ்பட்டுவிடுகிறது. விமர்சனப் பூங்காவிலே இன்னொரு புதுச் சூறாவளியும் தோன்றியிருக்கிறது. இது கட்சிப் பூசலில் சுழித்தெழுந்த புயலாகித் தன் கருத்துக்கொவ்வாத எழில் மலர்த் துணர்களையும், இன்சுவைக்கனிகளையும் உதிர்த்தெறியப்பார்க்கிறது. கடுப்பில்வெடிப்பதெல்லாம் விமர்சனம் ஆகாது. காய்தல் உவத்தல் இன்றி நடுநின்று காண்பதே சுவைஞனின் நோக்கமாக இருக்கவேண்டும்.

பத்திரிகைகளில் வரும் புத்தக விமர்சனம்வேறு, இலக்கிய விமர்சனம் வேறு. அச்சப்பிழைகளை எண்ணிப் பெருக்குவதும், கனத்தை எடைபோட்டு மதிப்பைச் சுருக்குவதும், வெறுப்பு விருப்புக்களால் குற்றங்குணங்களைப் பொறுக்குவதும் இலக்கிய விமர்சனம் ஆகாது. யாரும் எவரும் எந்த நூலையும் விமர்சனம் செய்யலாம் என்பது கூடாது. நிரம்பிய நூல்கள் பல கல்லாமலே விமர்சனம் செய்யத் தொடங்குவது அரங்கின்றி வட்டாடல் போன்றதுதான். தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்திற்குத் தமிழ் அறிவு நன்கு பெற்றிருத்தல் வேண்டும். தமிழ்மொழி வரலாறு, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தமிழ்நாட்டு வரலாறு, இவற்றை நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும். உலக வரலாறும் உலகியல் தத்துவமும் உடன் உணர்ந்திருப்பது உத்தமம். தான் விமர்சனம் செய்யும் நூலினைப்பற்றிய வரலாற்றையும், அதன் ஆசிரியன் வாழ்க்கை வரலாற்றையும், அவன் செய்த பிறநூல்களைப்பற்றியும் நன்கு தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு, தான் எடுத்துக்கொண்ட நூலிலே நன்கு திளைத்து அதிலே தன் அறிவு தோய்ந்திருக்க வேண்டும். ‘நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்’ என்றார் திருவள்ளுவர். நல்ல நூலினைப் படிக்கப்படிக்கப் பலப்பல புதுமைக் கருத்துக்களும் அழகுகளும், பிறர் கண்டிராவாறு தனக்குத் தோன்றிக்கொண்டேயிருக்கும். அவற்றைப் பிறருக்கு அறிவிக்கும் ஆற்றல் தனக்கு உண்டு என்பதைத் தெரிந்தபின்னரே, ஒருவன் விமர்சனம்செய்ய முற்படவேண்டும். ஜெர்மன் அறிஞர் கோயிற்றே என்பவர் இதனைப்பற்றி நன்கு கூறியுள்ளார்: “பாட்டின் திறனுய்ந்து தெளிதல் என்பது தற்காலத்தெழுந்த புதுமைப் பயிற்சி. அதை நடத்தும்முறை என்ன தெரியுமா? நீங்கள் ஒருநூலைப் படித்தால் அதில் நன்றாக ஊறித் திளைத்து, உங்கள்

மூளையில் வேலைசெய்ய விட்டுவிடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அதன் குணநலன்களைச் செவ்வனே ஆராயும் ஆற்றல் உங்களுக்கு ஏற்படும்,” என்கிறார் கோயிற்றே. திருவாசகம் தேவாரங்களைச் சிறந்த முறையில் விமர்சனம் செய்துதந்த இராமலிங்க அடிகள் இந்த முறையைத்தான் கையாண்டதாகத் தெரிகிறது. சுந்தரர் தேவாரத்தை அவர் படித்தறிந்த அநுபவத்தை இனிதெடுத்து இயம்புகிறார் :—

“தேன்படிக்கும் அமுதாம்உன் திருப்பாட்டைத் தினந்தோறும்
நான்படிக்கும் போதென்னை நான் அறியேன் நாவொன்றோ
ஊன்படிக்கும் உளம்படிக்கும் உயிர்படிக்கும் உயிர்க்குயிரும்
தான்படிக்கும் அநுபவர்காண் தனிக்கருணைப் பெருந்தகையே.”

இவ்விதம், படிக்கும் நூலோடு இரண்டறக்கலந்து, தான்வேறு அந்த நூல்வேறு என்னாதவாறு ஒன்றுபடும் நிலையிலேதான் திறனாய்ந்து தெளியும் திறம் ஏற்படுகிறது.

உணர்ச்சி, அறிவு, தகுதி மூன்றும் உடையவனே சுவைஞன். அவனே இலக்கிய விமர்சனத்திற்கு இசைந்தவன். வெறும் கல்வியால் மட்டும் பயனில்லை. ஒரு கலையை ஆராயும் சுவைஞன் அந்தக் கலையிலே ஈடுபட்டுத் தன் முழு மனதையும் அதனுள் புகுவித்தவனாக இருக்கவேண்டும். அதனைக் கலைக் கண்கொண்டும் காணவேண்டும். இதற்கு வெறும் பகுத்தறிவு மட்டும் போதாது. கலையைச் சுவைக்கும் விதத்திலே அவன் அறிவு அமையவேண்டும். கலை, கவிதை, இலக்கியம் எல்லாம் அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டனவாய் இதயத்தை இளக்கி இன்ப வுணர்ச்சிகளை எழுப்பவல்ல எழிற்பொருள்கள். அவற்றை உணர்வு ததும்ப நுகரவேண்டும். பின்னர் அறிவு நிரம்ப ஆராயவேண்டும். இசைவுணர்ச்சியே இல்லாத ஒருவன் பண்ணையும், பதம் ஏழையும், பலவோசைத் தமிழிணையும் எண்ணவும் தான் முடியுமா? பின்னர் அவன் ஆராய்வது எப்படி? அது போன்றதே இலக்கிய விமர்சனமும். ஒரு நூலினுட் புகுந்து ஆராய முற்படுகின்றவர்கள் அந்த நூலிடைக் கலந்த உளத்தராய், அதன் கவினைக் கண்டறியும் கருத்துடையராய் இருக்க வேண்டும். ஒரு நூலிலே அழகு இருக்கவும் செய்யலாம், இல்லாதும் போகலாம். விமர்சனத்தின் முடிவு எத்தையதாய் இருப்பினும், அது பின்னர் நிகழவேண்டியது. முதலில், நூலினை அழுந்தக்கற்று, அதனை முழுதும் முடிமுதல் அடியின் காறும் ஒருங்கே நோக்கி நுனித்து அறியும் திறனைப்பெற வேண்டும். பின்னர் பல்லாற்றானும் ஒப்பிட்டு உண்மையை உணரவேண்டும். வேண்டுதல் வேண்டாமைத் தூண்டுதலின்றி, நாணல் கோணல்களால் நடுநிலை அழியாமல், சீர்தூக்கி மதிப்பிடுதல்வேண்டும். நூலாசிரியனுடைய காலம், அவன் வாழ்ந்த

சூழ்நிலை, நூல் தோன்றுவதற் கேதுவாகிய நிகழ்ச்சிகள், நூல் துதலிய பொருள், ஆசிரியனின் குறிக்கோள், உள நூலோடு ஒட்டிய வாழ்க்கைப் பண்புகள் முதலியவற்றைத் தற்காலப் போக்கோடு ஒப்பிட்டு ஒர்தல்வேண்டும். கலைஞன் கனவிலும் கண்டறியாத விருப்பு வெறுப்புக்களை நூலினுள் வலிந்து திணித்துக்கொண்டு நாம் எடைபோட ஆரம்பித்தால், நாம் உண்மையைக் கண்டு கூறினவர்கள் ஆகமாட்டோம். நாம் அடையும் முடிபுகளும் பெரியதொரு நாணக நாணுத்தரும்.

அடுத்தபடியாக, தகுதி என்பதும் மிக அவசியம். கடவுள் நம்பிக்கையே இல்லாத ஒருவன் திருவாசக நூலினை எடுத்து ஆராய்கிறான் என்றால், அவனுடைய ஆராய்ச்சி பொருத்தமாய் எவ்வளம் இருக்கமுடியும்? அது பிழைப்பட்டுத்தான் இருக்கும். இதற்குப் பதிலாக அவன் ஒரு நாத்திக நூலினை நாடியெடுத்து நன்கு ஆராய்தல் கூடும். இதுவன்றி, முடிபுகளை முதலிலேயே தயார்செய்து வைத்துக்கொண்டு ஆராயத்தொடங்குவது பேதைமையாகும்.

குற்றமே காணும் குறியுடன் ஒருவன் ஒரு நூலினை எடுத்தால், அதன் அழகு நயங்களையும், உயர்வு சிறப்புகளையும் அவன் கண்ணிருந்தும் காணமாட்டான். கண்டாலும் கூறமாட்டான். உண்மையை ஒளித்துப் பொய்யைப் புலப்படுத்துவான். ஓர் அழகிய நகரைச் சுற்றிக்காணும் ஒருவன், கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் விருந்தளிக்கும் காட்சிகளைக் கண்டு களியாமல், மறைந்துகிடக்கும் குப்பைக் குவியல்களையும், மண்ணுக்குக் கீழ் ஒடும் அழுக்கு நீர்த்தாரைகளையும் கிண்டிக் கிளறிப் பார்த்து விட்டு அருவருப்புடன் மீண்டானால், அவன் நகரைக் கண்டவன் ஆவானா? சுவையும் மணமும் நிறைந்த கனிகள் சூலைசூலையாய் அலைந்தாடும் சோலையிலே வேப்பம்பழம் விரும்பும் தாக்கையைப்போல், விமர்சனம் செய்வோர் மனம் இருத்தல் கூடாது. மஞ்சட் காமாலைக்காரனுக்குக் காண்பதெல்லாம் மஞ்சளாகவேயிருக்கும். அவன் காட்சிக் கோளாறுகளைக் காட்சிப் பொருள்கள்மேல் ஏற்றிக் கூறுவது நேர்மையாகாது. ஒருவன் என்ன நோக்கத்துடன் ஒரு நூலினைப் படிக்கிறானோ, அதை எந்த முறையில் சுவைக்கிறானோ, எந்த அளவுகோலால் அளக்கிறானோ, அதற்கியைந்தவாறுதான் அவன் விமர்சன முடிவுகளும் இருக்கும். ஒரு நூலினைத் தான் சுவைத்த விதத்திலே பிறரையும் சுவைக்கச்செய்து, அழிவழக்குரையாது, கலையறிவைப் பெருக்குவதுதான் இலக்கிய விமர்சனம்.

திருக்கோவையார் ஆராய்ச்சி

[சித்தாந்தபண்டிதர், திரு. ப. இராமநாத பிள்ளை]

(சிலம்பு - உள. பரல் கக. ௩௦௪-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

உட்கோள்¹

மக்கள் உள்ளாள் என்று தலைவன் நயந்தனன். நயந்தபின் சென்று எய்த நினைந்தனன். நினைந்தவன் தன்மாட்டு அவளுக்கு உண்டாகிய காதலை அறிய உன்னினன். உன்னிக் காதலை அவள் கண்ணிற்கண்டு தன்னுள் கொள்ளாநின்றனன். இதுவே உட்கோள் என்ப.

மின்னலையும் பாம்பையும் ஒத்துக் காண்டற்கு அருமையும் துவள்வும் உடைய இடையையும், பெருந்தோளினையும் உடையாளது படைபோலும் கண்கள் பிறழும்தோறும் பிறழும் தோறும் பொதுநோக்கத்தாற் பிணியும், உள்ளக்கருத்து வெளிப்படுக்கும் நானோடு கூடிய சிறப்பு நோக்கத்தால் அதற்கு மருந்தும் ஆகாநின்றன. எனக்கு நகையும் அமிழ்தும் உயிரும் ஆயவன்; தில்லைக்கண் சிந்தாமணிபோன்று மெய் அன்பர்கட்கு நினைத்தவை கொடுப்போன்; அன்பரல்லாத தேவர்கள் அறிபாத அந்தணன். அவனுடைய திருஅடிகளை வாழ்த்தாதவர் பிணியுறுவர். அதுபோல் படைக்கண்களால் யானும் பிணியுறுகின்றேன்.

இடை

இடை சிறுகி இருக்கவேண்டும் என்பதனை ௩௦௪-ஆம் பக்கத்திற் காண்க. சிறுகுதல் என்பது நுணுகுதல் என்று பொருள்தரும். நுண்மை திண்மையுடையது. அஃது 'அச்சாணி'யாற் காண்க. சிறுகவேண்டிய பகுதிகள் 'நுதல் அடி நுகப்பு' என்ப. இம்மூன்றும் முறையான் நோக்கின் நுதல் நுகப்பு அடி என அமையும். இம்மூன்றும் ஒருபுடை ஒப்பாக எண்ணல் இயக்கல் இயங்கற் கருவிகளாக விளங்கும். இயக்கும் பொருளை உய்த்துணர்வதுபோன்று இடையினையும் உய்த்துணர்மாறு மின்னல் ஒப்புக் கூறுவாராயினர். பெண்பாலார் பிறர் பால் பேசுநேரின் சொற்சுருக்கமும் பொருட்பெருக்கமும்

1. 'அணியுமமிழ்து' திருக்கோவையார், ௩.

காலக்குறுக்கமும் உடையவாய்ப் பேதல்வேண்டும் என்னும் உள்ளுறையும் மின்னல் ஒப்பில் பொருந்துவதாகும். இவ்வுண்மை வரும் திருப்பாட்டான் உணர்க :

“அன்பு நாரா அஞ்செழுத்தும் நெஞ்சு தொடுக்க அலர்தொடுத்தே
என்புள் ஞருக்கும் அடியாரைத் தொழுது நீங்கி வேறிடத்து
முன்பு போலத் திரைநீக்கி முதல்வர் சாத்துப் பணிகொடுத்து
மின்போல் மறையும் சங்கிலியார் தம்மை விதியாற் கண்ணுற்றார்.”

—கஉ. ஏயர்கோன்-உஉசு.

அணி

அணி அழகுசெய்வது. இவ்வழகினால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியை நகை என்பர். அப்பொருள் பயக்கும் வாயிலாகிய அந்நகை என்னும் சொல் அணிக்கும் பெயராயிற்று. அணிகலன் முதலியவற்றால் வரும் அழகு செயற்கை அழகு. இயற்கையழகு உழைப்பால் நல் உளத்தால் ஒழுக்கால் ஒப்புரவால் இசையால் ஊரண்மையால் பேரண்மையால் செம்பொருட் சிறப்பு முதலியவற்றால் உண்டாவது. இவ் இயற்கை அழகே ஈடும் எடுப்பும் இல்லா எழில் தருவது. இதுபற்றியே கற்புடைத் தெய்வமாம் பொற்புடைக் கண்ணகியை நலம் பாராட்டும் ‘சிலை வலான் போலும் செறிவினன்’ ஆகிய கோவலன் “மறுவின் மங்கல அணியே அன்றியும், பிறிதணி அணியப் பெற்றதை எவன் கொல்” (சிலப். உ. மனையறம்-சுந, சுச) என்று இயற்கை அழகையே சிறப்பித்துப் பாராட்டுதல் காண்க. “கற்றோர்க்குக் கல்வி நலனே கலன்” என்னும் (கந) குமரகுருபர அடிகள் திருப்பாட்டானும் உணர்க. “நெஞ்சத்து நல்லம் யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால் கல்வி அழகே அழகு,” என்னும் (கநக) நாலடியார்ப் பாட்டானும் உணர்க.

திருவள்ளுவப் பெருந்தகையாரும் “நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான் எழில்நலம், மண்மாண் புனைபாவை அற்று” (ச௦௭) என்று அருள்வாராயினர். இவ் அழகின் மெய்ம்மை, பிறவுயிர் பேணும் பெற்றியால் ஏற்படும் வெற்றிக்-காலணியால், மேல்நோக்காம் மெய்யுணர்வு நோக்கினால் பொன்போல் மிளிரும் பொற்புடை ஒளிமேனியால், நிலையாமை உணர்த்தி நிலைப்பதை அடைந்து பேரின்பம் உறச்செய்யும் பெருநெறித் திரு அடையாளமாகிய திருவெண்ணீற்று அழகால், அறவழி நின்று பிறர்க்கும் உணர்த்தி அவர்களைப் பீடுநீ நிற்பிக்கும் பேற்றால் அழகும் இளமையும் என்றும் நின்று நிலவும் என்பதனால் பெறப்படும். இவ்வுண்மை வரும் திருப்பாட்டான் உணர்க :

“கழல்கொள் காலினர் காலனைக் காய்ந்தவர்
தழல்கொள் மேனியர் சாந்தவெண் நீறணி
அழகர் ஆல்நிழல் கீழ்அறம் ஓதிய
குழகர் போற்குளிர் நாகேச் சரவரே.”

—௫. ௧௬௬-அ.

தழல்கொள்மேனி - ஒளிகொள்மேனி. சாந்தம் - சந்தனம்; உண்மை உணர்வால் பெறும் அமைதி. அழகு - பிறர்நலம் பேணும் பெற்றிசால் தூய உளத்தால் தோன்றும் மேனி அழகு. அறவழி நிற்பாரே அறம் ஓதற்கு உரியார்; அவர்க்கு அழகும் இளமையும் ஒருங்கு அமையும்; அதனால் குழகு அழகு இளமை என்னும் இருபொருளும் பயப்பதாயிற்று. அழகுக்கு உறைவிடம் இளமையாதலால் இடமும் இடத்து நிகழ்பொருளும் போல் இயைந்தது எனலும் ஆம்.

“மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள்.” —தொல். சொல்-௩௧௧.

கழல் - பிறவுயிர் காத்த ஆண்மையால் பெறும் மாண்பார் காலணி. இவ்வுண்மை வரும் திருப்பாட்டான் உணர்க :

“சுழலும் இசைவேண்டி வேண்டா உயிரார்
கழல்யாப்புக் காரிகை நீர்த்து.”

—திருக்குறள், எள்ள.

அமிழ்து

அமிழ்து காண்டலானும் தீண்டலானும் கருதலாலும் மாண்ட மனத்தோடு மாந்தலானும் வல்லார்வாய்க் கேட்ட லானும் உயிர்தளிர்க்கச் செய்யும் ஒப்பில்லாத உரை உரு ஊண் என்ப. உயிர் தளிர்த்தல் என்பது பிறவாப் பெருநெறி எய்திச் சிறப்பென்னும் செம்பொருட்கு அடிமையாய் இறவாரிலை எய்தி “என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினோடு, ஒன்று காதலித்து உள்ளமும் ஒங்கிட” நின்று நிலவுதல். அதற்குத் துணையாக உடலோடு நின்று நிலையுதலையும் ஒருபுடை ஏற்றுரையாகக் கூறலாம். உடலளவு உடை நிலையாது. உயிரளவு உடல் நிலை யாது. உயிரே அழிவின்றி என்றும் நிலைப்பது அமிழ்துகழி பெருஞ் சுவையோடு உறுதி பயப்பது. உறுதி - வீடு பேறு. இவ்வுண்மை வரும் திருப்பாட்டான் உணர்க :

“உறுதோ றுயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலாற் பேதைக்கு

அமிழ்தின் இயன்றன தோள்.”

—திருக்குறள், ௧௧௦௬.

தளிர் த்தல் - இன்பத்தால் தழைத்தல்.

ஆவி

ஆவி காதலிக்கப்படும் பொருள்கள் எல்லாவற்றினும் சிறந்தது. காதலிக்கப்படும் பொருள் பலவற்றுள்ளும் மிகச்

சிறந்தவை கனி, கட்டி, கற்புறுநல்லார், தனிமுடி வேந்தாட்சி, ஆவி, ஆண்டான் என்னும் அறுவகைப் பொருள்களுமாம். இவ் அறுவகைப் பொருள்களும் அகம் புறமாக அமைந்துள்ளன. பகுக்குங்கால் முறையே மும்மூன்றாகப் பகுக்கலாம். அகம் புறத் திற்குத் துணையாகும். புறம் வீடுபேற்றுக்குத் துணையாகும். இவ்வுண்மை வரும் திருப்பாட்டுக்களான் உணர்க :

“கனியி னுங்கட்டி பட்டக ரும்பினும்
பனிம லர்க்குழல் பாவைநல் லாரினும்
தனிமு டிகவித் தாளும் அரசினும்
இனியன் தன் அடைந் தார்க்கிடை மருதனே.” —தி. கச-க0.

“என்னில் ஆரும் எனக்கினி யாரில்லை
என்னி லும்இனி யானொரு வன்உளன்
என்னு ளேஉயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்கு
என்னு ளேநிற்கும் இன் அம்பர் ஈசனே.” —தி. உக-க.

ஆவியினும் சிறந்தது ஆவி உய்தற்காய நல்லொழுக்கம். நல்லொழுக்கம் என்பது செம்பொருளை மறவாது தம் பயன் கருதாது பிறப்பிணையுறுது சிறப்பினை புறுமாறு செய்யும் இறை பணி என்க. இவ்வுண்மை வரும் திருப்பாட்டுக்களான் உணர்க :

“ஒழுக்கம் விழுப்பம். தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும்.” —திருக்குறள், கருக.

“நாம்அல்ல இந்திரியம் நம்வழியின் அல்லவழி
நாம்அல்ல நாமும் அரன்உடைமை—ஆம்என்னில்
எத்தனுவில் நின்றும் இறைபணியார்க்கு இல்லைவினை
முற்செய்வினை யுந்தருவான் முன்.”

—மெய்கண்டார், க0 - உ - க.

இல்லைவினை - ஏறுவினைப் பிணிப்பு இல்லை. முற்செய்வினை- ஏன்றவினை. தருவான்முன் - ஊட்டுவிக்கும் உடையான்தன் அடிநினைவால் அவன் திருமுன் உடலாழாய்க் கழியும். உடலாழாய்க் கழிதல் உள்ளத்துறுது உடலளவாய் நின்றல். ஏறு வினை - ஆகாமியம். ஏன்றவினை - பிராரத்தம்.

வழக்கு

“ஈறிலின்பம் பயக்கும் இறைவனோடு சார்த்த அணியும் அமிழ்தும் ஆவியும் இறப்ப இழிந்தனவே ஆவியும் பொருளது புரைவே புணர்ப்போன் குறிப்பின், மருளற வருஉ மரபிற் றென்ப” எனப் பேராசிரியர் திருக்கோவையார் உரைக்கண் ஓதியருளுகின்றனர். ஆண்டவனுக்கு ஒப்பாக ஒரு பொருள்

யாண்டும் இன்று. அவ் ஆண்டவனைப் பிறிதோர் பொருளுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாமோ எனின் அதுவும் ஒல்லாது. ஒப்புமை எல்லாம் சிறிது ஒத்துப் பெரிது ஒவ்வாமை யாகும். ஆண்டவனோடு சிறிதொக்கும் பொருளும் இன்மையால் அவன் உவமன் ஆதலும் இன்று. இவ்வுண்மை ஆளுடைய அரசர் அருளிச் செய்யும் “மைப்படிந்த கண்ணாள்” என்னும் திருப்பாட்டான் உணர்க.

எவ்வாற்றாலும் ஒப்புமை இல்லா இறைவனுக்கு ஒப்புக் கூறவேண்டும் என்னும் இன்றியமையாமைக் குறிப்பால் உலகத்துப் பொருள்களுள் இவற்றினும் மிக்கன இன்மையால் இவற்றையே ஒதியருளினார். இப்பொருள் குறிப்பால் பெறப்படுதலின் கொள்ளத்தக்க வழக்காம். இவ்வுண்மை வரும் நூற்பா வான் உணர்க.

“பெருமையும் சிறுமையும் சிறப்பில் தீராக்
குறிப்பின் வருஉம் நெறிப்பா டுடைய.”

—தொல். பொருள், ௩௮௫.

உரை

அகத்துறைப் பாட்டுக்குப் பொருள் கொள்ளுங்கால் பத்து வகையான் உரைக்கப்படும். அவை க. திணை, உ. கைகோள், ௩. கூற்று, ச. கேட்போர், ௩. இடன், கூ. காலம், எ. எச்சம், அ. மெய்ப்பாடு, கூ. பயன், க௦. கோள் என்ப. இது குறிக்கும் நூற்பா வருமாறு :

“திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போர்
இடனே காலம் எச்சம் மெய்ப்பாடு
பயனே கோளென் றுங்கப் பத்தே
அகணைந் திணையும் உரைத்தல் ஆறே.”

—இறையனார் அகப்பொருள், ௩௬.

‘அணியும் அமிழ்தும்’ என்னும் இத்திருப்பாட்டுக்குப் பேராசிரியர் கூறும் பொருள் வருமாறு :

“திணை - குறிஞ்சி. கைகோள் - களவு. கூற்று - தலைமகன் கூற்று. கேட்பது - நெஞ்சு. நெஞ்சு என்பது பாட்டின்கண் இல்லையால் எனின் எஞ்சிற் நென்பதாம் ; வறிதே கூறினான் எனினும் அமையும். இடம் - முன்னிலை. காலம் - நிகழ்காலம். எச்சம் - இப்பொருந்தோளி படைக்கண்கள் என்புழி இவ்வென்னும் சுட்டுச்சொல் எஞ்சிற்று. மெய்ப்பாடு உவகையைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் - தலைமகளது குறிப்பறிந்து மகிழ்தல்.

உணர்வு

மெய்ப்பாட்டுப் பொருள் உணர்வு கண்ணினால் யாப்புற அறிதல். “மெய்ப்பாடு என்பது பொருட்பாடு; அஃதாவது, உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் ஆற்றான் வெளிப்படுதல்” என்பர் பேராசியர். உள்ளத்து நிகழ்ந்தவற்றை முக வேறுபாட்டானும் சொல் வேறுபாட்டானும் கூர்ந்துணர்வார் தேர்ந்து தெளிந்துணர்வர். இவ்வுண்மை வரும் திருப்பாட்டுக்களான் உணர்க:

“அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்

கடுத்தது காட்டும் முகம்.”

—திருக்குறள், ௭௦௬.

“கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணரும்

உணர்வுடை மாந்தர்க்கு அல்லது தெரியின்

நன்னயப் பொருள்கோள் எண்ணருங் குரைத்தே.”

—தொல். மெய்ப் - ௨௭.

உணர்வுடை மாந்தர் - நுண்ணிதின் ஆராய்ந்துணரும் அறிவுடைத்திறலோர்.

மெய்ப்பாடு

‘உவகையைச் சார்ந்த பெருமிதம்.’ ஈண்டு உவகை யுணர்வு பற்றியும், பெருமிதம் கல்வி பற்றியும் வந்தன.

யயன்

தலைமகளது குறிப்பறிந்து மகிழ்தல்.

அவள் உடன்பாட்டுக் குறிப்பு அவள் நாட்டத்தான் உணர்ந்தான்.

“நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்

கூட்டி உரைக்கும் குறிப்புரை யாகும்.”

—தொல். பொருள் ௬௬.

கைக்கிளை

காட்சி, ஐயம், தெளிதல், நயப்பு, உட்கோள் என்னும் ஐந்தும் கைக்கிளையின்பாற்படும். அகத் தமிழின்கண் கைக்கிளை வருதல் அமையாது எனினும் “கிளவிக் கோவையின் எடுத்துக் கோடற்கண் காட்சி முதலாயின சொல்லுதல் வனப்புடைமை நோக்கி அருளினர்” என்க. இக்குறிப்புவரும் நூற்பா வருமாறு:

“முன்னைய நான்கும் முன்னதற்கு என்ப.”

—தொல். பொருள், ௫௨

“சிறந்துழி ஐயம் சிறந்தது என்ப

இழிந்துழி இழிபே சுட்ட லான.”

—தொல். பொருள், கச.

சிறந்துழி - மக்களினும் மிக்கோனும் இடத்து. இழிந்துழி - மக்களுள் இழிந்தோனும் இடத்து. மக்களினும் மிக்கோனைக் கூறும் திருப்பாட்டு வருமாறு :

“முன்னேவந் தெதிர்ந்தோன்றும் முருகனோ பெருகொளியால்

தன்னேரில் மாரனோ தார்மார்பின் விஞ்சையனோ

மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல் மெய்யருள்பெற் றுடையவனோ
என்னேஎன் மனந்திரித்த இவன்யாரோ எனநினைந்தார்.”

—கஉ. தடுத்தாட். கசச.

முருகன், மாரன், விஞ்சையன், அருள் ஆகிய நால்வர்தம் குறிப்பால் முறையே அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கும் பெறப்படும். முன்னியது முடிக்கும் ஆற்றலமை முருகன் ஒப்பால் பிறர் துன்பம் போக்கி அனைவர்க்கும் இன்பம் ஆக்கும் ஆண்மையும், மாரன் ஒப்பால் ஒருவன் ஒருத்தியாய் வாழ்தலன்றிக் கனவினும் பிறர்மனை நோக்காத பேராண்மை நிறையும், விஞ்சையன் ஒப்பால் முத்தமிழ்ப் புலமையால் நத்தும் செழுமையும், திருவருள் ஒப்பால் உரனும் உருவும் திருவும் ஒருங்கமையப் பெற்றமை இறைவன் திருவருட்பேற்றால் என்னும் வாய்மையோடு ஆண்டான் அடிமை வழக்குப் பூண்டொழுகும் அகம் புறம் தூய்மையும் பெறப்படும். (தொடரும்)

காதற்பிணிப்பு

இருவரும் பெண்பாலுகந்தாடும் பெருமான் பேர்அருளால் ‘உயி ரொன்று உளமும் ஒன்று ஒன்றே சிறப்பென்ன’ உற்றனர். இறையின்பே உயிர் எய்தும் முறை இன்பு. என்னை? இறைவன்பால் உண்மையறிவ்ன்பம் மூன்றும் உள. உயிர்கள்பால் உண்மை அறிவு என்னும் இரண்டே உள்ளன. மாயையின்பால் உண்மை ஒன்றே யுளது. இன்பம் துய்க்கும் ஒருயிர் ஆண்பெண் என ஈருருக் கொண்டு அவ்வின்பினை முகக்கின்றமையான் என்க. சிறந்த பொருளை மிகக் கொள்ள விழைவார் கொள்கலம் பல கொள்ளல் பயனுடைப்பண்பாம் அன்றே! இவ்வுண்மை,

“ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துமொ ராருயிர் ஈருருக் கொண்டு

ஆனந்த வெள்ளத் திடைத்திளைத்தா லொக்கும் அம்பலம்சேர்

ஆனந்த வெள்ளத் தறைகழ லோனருள் பெற்றவாரின்

ஆனந்த வெள்ளம் வற்றாது முற்றுவில் வணிநலமே.”

என வருதலா லோர்க.

(அ. திருக் - ௩௦௭.)

—இனியன்

விழுமியான்

[வித்துவான், திரு. ஆ. சிவலிங்கனார், மயிலம்.]

மூத்தவனை வானவர்க்கும் மூவா மேனி

முதலவனைத் திருவரையின் மூர்க்கப் பாம்பொன்று
ஆர்த்தவனை யக்கரவ மார மாக

அணிந்தவனைப் பணிந்தடியார் அடைந்த அன்போடு
எத்தவனை யிறுவரையில் தேனை ஏனோர்க்கு

இன்னமுத மளித்தவனை யிடரை யெல்லாம்
காத்தவனைக் கற்புடியில் விழுமி யானைக்

கற்பகத்தைக் கண்ணாரக் கண்டேன் நானே.

அப்பர் அடிகளின் இத் திருத்தாண்டகத்தைப் படித்த காலத்தில் ஈற்றடி எம் மனதை யீர்த்தது. அதில் 'கற்பகத்தை' என்ற சொல் தடித்த எழுத்துக்களில் காணப்பட்டது ஒரு பதிப்பில். உடனே அதுபற்றிப் பார்க்கையில் கற்குடி யிறை வன் திருப்பெயர் கற்பகநாதர் எனத் தெரியவந்தது. 'கற்குடியில் கற்பகத்தை' எனச் சேர்த்துக் கூறியிருப்பின் மன அமைதி கொள்ள நேரும். ஆனால் 'கற்குடியில், விழுமியானைக் கற்பகத்தை' என இடையில் 'விழுமியானை' என்பது இருப்பது காரணமாக மனம் அமைதிக்கொள்ளவில்லை. 'விழுமியான்' என்பதற்கு மேம்பட்டவன், 'சிறந்தவன்' எனப் பொருள்கள் உள. இதன் நேர் வடசொல் 'பரமன்' என்பது. எனவே 'கற்குடிப் பரமன்' என்று பொருள்படும்படி 'கற்குடியில் விழுமியான்' என நாவுக்கரசர் நவின்றனர் போலும் என நினைத்து மன அமைதி கொள்ளலாயினேம். பின்னர் சம்பந்தர், சுந்தரர் தேவாரங்களைக் காண்போம் என்று அவர்கள் கற்குடி யிறைவனைப் பாடிய பதிகங்களைப் பார்த்தேம். சம்பந்தர் பதிகத்தில் 'விழுமியான்,' 'கற்பகம்' என்ற சொற்களையே காணவில்லை. சுந்தரர் பதிகத்தில் இரண்டு பாக்களில் 'கற்பகம்' என்ற சொல் வந்துள்ளது.

நிலனை நீர்வளிதீ நெடுவானக மாகிரின்ற

புலனை புண்டரிகத் தயன்மாலவன் போற்றிசெயும்

கனலே கற்பகமே திருக்கற்குடி மன்னிரின்ற

அனல்சேர் கையினனை யடிபேனையும் அஞ்சவென்னே.

அலையார் தண்புனல்குழந் தழகாகி விழவமரும்

கலையார் மழவார்சேர் திருக்கற்குடிக் கற்பகத்தை

சிலையார் வாணுதலாள் நல்லசிங்கடி யப்பனுரை

விலையார் மாலையல்லார் வியன்மூவுல காள்வரே.

இப் பாக்களில் சுந்தரர் 'திருக்கற்குடி கற்பகம்' எனக் கூறியிருப்பதுகொண்டு 'திருக்கற்குடி யிறைவன் பெயர் 'கற்பக நாதர்' என்பதுவேபோலும்," என எண்ணினேன்.

இந் நிலையில் சேக்கிழார் ரடிகளின் நினைவுவரவே, 'அவர் மூவர் வரலாறுகளையும் கூறிய விடங்களில், அவரவர்களும் சென்று வணங்கிய திருத்தலங்களையும், அத் தலங்கள் சிலவற்றிற்குச் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள், வளங்கள் முதலியவற்றைக் கொண்ட அடைகளையும் கூறிச் சென்றனராதலின் அவரது பெரிய புராணத்தைக் கண்டு தெளியலாம் என எண்ணிப் பெரிய புராணத்தைப் பார்த்தேம். சுந்தரர் வரலாற்றில் சுந்தரர் பல தலங்களையும் வணங்கிக்கொண்டு வந்தவர் கற்குடி வந்தும் இறைவனைப் பாடி வணங்கிச் சென்றார் என்ற இடத்தில் சேக்கிழார்,

“வீடு தருமிக் கற்குடியில்

விழுமி யாரைப் பணிந்திறைஞ்சி

நீடு விரும்பில் திருப்பதிகம்

நிறைந்த சிந்தை யுடன்பாடி”

எனக் கூறினார். சேக்கிழாரும் 'கற்குடியில் விழுமியார்' எனச் சேர்த்திருப்பது கொண்டும், அப்பரது அருள்மொழியில் 'கற்குடியில் விழுமியானை' என வந்ததுகொண்டும், கற்குடி யிறைவன் பெயர் 'விழுமியான்' என்பதேயாகலாம் என மீண்டும் எண்ணவேண்டிய தாயிற்று.

மன அமைதியில்லாதவர் அமைதிநாடிப் பொழில், கடற்கரை முதலிய இடங்களை நாடிச்செல்வர். யாழும் அமைதிநாடி தருமபுர வெளியீடு அறிவுரைப் பூம்பொழிலில் புகுந்தேம். புகும் வழியில்,

“பொழிலில் புகுந்தால் வெப்பம் தோன்றுவதில்லை. நறு மணம் வீசுகிறது. பலநிறப் பூக்கள் கண்ணைக் கவர்கின்றன. இயற்கையன்னையின் மடியில் இறைவன் பேரருட் டிறத்தோடு உறவாடி, கொஞ்சிக் குலாவியிருக்கும் பறவைகள் தம் குரலால் செவிக்கு இனிமையைச் செய்கின்றன. சுருங்கச் சொன்னால் இவ்வண்ணமாக மனிதன் கண்டு கேட்டு உண்டு உற்று அடையும் எல்லா இன்பங்களையும் பொழிலிற் புகுந்து அடைகின்றான் என்னலாம். இந்த அறிவுரைப் பூம்பொழிலிலும் அப்படித்தானே அடையவேண்டும்!”

என்று யாரோ கூறியது காற்றில் மிதந்துவந்து கேட்டது. ஆம்! இப்பொழிலில் இன்பம் எய்தலாம் என்றே நுழைந்து

கண்டுகொண்டே சென்றேம். சென்ற எமக்கு மன அமைதிக் குரிய வகையில் ஒரு பொருளும் கிடைத்தது. அளவற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டேம். இதோ அப்பொருள் :—

“திருச்சிராப்பள்ளிக் கருகில் உய்யக்கொண்டான் திருமலை என்ற திருத்தலமும் சிறு குன்றின்மேல் சிவாலயமும் இருக்கின்றன. அது பாடல்பெற்ற தலம். திருக்கற்குடி என்று தேவாரத்தில் பெயர்கொண்டது. அவ்வூரைப் பல்லவன் நந்திவர்மன் பிரமதேயமாகத் தானம் தந்ததினால் அது நந்திவர்ம மங்கலம் என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. அப் பல்லவனுக்கு வயிரமேகன் என்ற பட்டம் இருந்தது. அடுத்து அவன் வெட்டின வாய்க்காலுக்கு வயிரமேகன் வாய்க்கால் என்ற பெயரும் ஏற்பட்டது. பண்டைக்காலத்தில் இத்தலத்து மூர்த்திக் குத் திருக்கற்கு ஆழ்வார் விழுமியார் என்ற பெயர் இருந்ததாகவும் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. பின்னாலே அம் மூர்த்தியின் பெயர் உய்யக்கொண்ட நாயகன் என்று மாற்றப்பட்டது. அது உய்யக்கொண்ட சோழனால் மாற்றப்பட்டது என்று அறியலாம். மலையின் பெயரும் உய்யக் கொண்டான் திருமலை என்றும், வாய்க்காலின் பெயரும் உய்யக்கொண்டான் ஆறு என்றும் மாறிவிட்டன. இந்த ஆலயத்திற்குச் செம்பியன் மாதேவியார் பல அருமையான திருப்பணிகள் செய்தார். அவர் செய்த காலத்தில் சுவாமியின் பெயர் ‘பரமேசுவரன்’ என்றும் ‘விழுமியார்’ என்றுமே யிருந்தன. திருக்கற்குடிப் பரமேசுவரருக்கு வழிபாட்டிற்காகப் பரார்தகன் மாதேவர் மகளான செம்பியன் மாதேவியார் நிலதானம் செய்ததாக ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. (458 of 1908). பிறகு காந்தனூர்ச்சாலை கலமறுத்த இராசகேசரிவர்மன் பத்தாமாண்டில் (கி. பி. 995) அதே தேவியார் முத்து மாணிக்கம் வயிரம் பதித்த ஒரு பொன்முடியை நந்திவர்ம மங்கலத்துத் திருக்கற்குடி ஆழ்வார் விழுமியார் ஆலயத்திற்கு அளித்ததாக ஒருகல்வெட்டுக் கூறுகிறது (459 of 1908).” இவ்வளவும் அறிவுரைப்பூம்பொழிலில் “செம்பியன் மாதேவியார்” என்ற தலைப்பில், கோவை கிராரால் எழுதப்பட்ட கட்டுரையில் உள்ளன. திருக்கற்குடிக் கல்வெட்டுக்களில் இறைவன் பெயர் ‘விழுமியார்’ என்றிருத்தலை நாம் அறிதல்வேண்டும்.

அப்பரது காலம் கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம். செம்பியன்மாதேவியார் காலம் 10-ம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம் (949-95). சேக்கிழார் காலம் 12-ம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி. எனவே 12-ம் நூற்றாண்டு வரையிலும் கற்குடியிறைவனுக்கு ‘விழுமியார்’ என்ற பெயர் இருந்து வந்திருக்கின்றது என நாம் அறியலாம். ‘கற்பகம்’ என்ற பெயர் எவ்

வாறு வந்ததென்று தெரியவில்லை. அப்பரது வாக்கில் வந்தது கொண்டு அப்பெயரே நிலைத்துப் பின்னர் கற்பகம் என்ற பெயர் எப்படியோ மக்களிடையில் வழக்காற்றில் வந்திருக்கவேண்டும். பின்னர் வந்த சுந்தரரும் அப்பரது வாக்கைக்கொண்டும் மக்கள் வழக்கத்தைக் கொண்டும் 'கற்குடிக்கற்பகம்' என்றார் போலும்! எவ்வாறாயினும் விழுமியார் என்ற பெயரும் இருந்திருக்கின்றது. கல்வெட்டாராய்ச்சியில் மிக்க வல்லுநரான சேக்கிழார் 'விழுமியார்' என்ற சொல்லை மேற்கொண்டது கல்வெட்டாராய்ச்சியின் துணுமாண் துழைபுலத்தை யன்றோ நன்கு விளக்குகின்றது? சேக்கிழார் காலத்திலும் விழுமியார் என்ற பெயரும் வழக்கில் இருந்திருக்கலாம். 'கற்பகம்' என்ற பெயரும் இருந்திருக்கலாம்.

இனி 'விழுமியார்' என்ற சொல்லின் பொருள் வளர்ச்சியைக் காணலாம். 'விழுமம்' என்ற உரிச்சொல்லடியாக 'விழுமியார்' தோன்றியது. "விழுமம் சீர்மையும் சிறப்பும் இடும்பையும்" என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. (தொல். சொல். உரி. 57). 'விழுமம்' என்பது 'சீர்மை,' 'சிறப்பு,' 'இடும்பை' என்ற மூன்று பொருள்களைக் குறிப்பால் உணர்த்தும். ஈண்டு 'இடும்பை'யை யுணர்த்துவதைவிட்டு மற்றவற்றையுணர்த்தும் முறையினைக் காணலாம். 'சிறப்பு' என்பது பிறரால் செய்யப்படுவது. 'சீர்மை' என்பது பிறரால் செய்யப்படும் சிறப்பினை ஏற்றுக்கோடற்குரிய தகுதியாகும். எனவே 'விழுமம்' என்பது முதலில் சிறப்பு என்ற பொருளுணர்த்திப் பின்னர் 'சீர்மை' என்ற பொருளுணர்த்துவதாயிற்று என்னலாம்.

"கேடில் விழிப்பொருள் தருமார்." (குறுந்தொகை. ௨௧௬)

"வீதலறியா விழிப்பொருள்." (கலித்தொகை. ௮௬)

என்ற விடங்களில் 'சிறப்பு' என்ற பொருளும்,

"விழிய பெறலரும் பரிசில் நல்குமதி." (பத். முருகு. 294-5)

"பெருநாள் இருக்கை விழியோர் குழீஇ
விழைவுகொள் கம்பலை." (பத். மதுரை. 325-6)

என்ற விடங்களில் 'சீர்மை' என்ற பொருளும் வந்தமை காணலாம்.

சீர்மையுடையார் - விழுமம் உடையார்; விழுமியார்' எனப்பட்டார். அவரவர் கொண்ட துறைகட்கேற்பச் சிறப்புச் செய்வார் மக்கள். சிறப்புச் செய்யத்தக்க வீரனாயின் அத்துறையில் அவன் விழுமியான் ஆவான்.

“வேலீண்டு தானே விழுமியோர் தொலைப

வேண்டிடத் தடேம் வெல்போர் வேந்தே.”

(புறம். 41)

என்ற இடத்தில் வீரர்களை யுணர்த்தியது காணலாம்.

இவ்வாறு கடவுளாடியார்களிற் சீர்மையுடையாரும் ‘விழுமியார்’ ஆவார்.

“வீட லால வாயிலாய் விழுமியார்கள் நின்கழல்

பாட லால வாயிலாய் பரவநின்ற பண்பனே.”

என்ற சம்பந்தர் வாக்கில் கடவுளாடியார் விழுமியார் எனப் பட்டமை காணலாம்.

விழுமியாராகிய அடியவர்களால் புகழப்படுபவன், சிறப்பிக்கப்படுபவன் விழுமியான் ஆவான். அவன் இறைவன். அவ்விழுமியானைப் பற்றியவர்கள் மற்றையோர் முன்னர் பெருமிதத்தோடேயிருப்பர். “நாமார்க்கும் குடியல்லோம்; நமனையஞ்சோம்” என்றெல்லாம் கூறுவர். ஆங்கிலத்தில் ஒருவரால் அடையும் சீர்மையைக் குறிக்க பிரைடு (pride) என்ற சொல் ஒன்றுண்டு. அவன் அவன் மகனால் பெருமையடைந்தான் (He proved of his son) என்ற இடத்தில் பெருமையைக் குறிக்க அச்சொல்லைப் பயன்படுத்துவர். அச்சொல்லின் ஆற்றல் முழுமையும் அமைந்த நம் தமிழ்ச்சொல் ‘விழுமம்’ என்பது.

“கழுத்தமை கைவாங்காக் காதலர்ப் புல்ல

விழுத்தகை பெறுகென வேண்டுது மென்மாரும்.”

(பரிபாடல். 11. 116-7)

என்ற பரிபாட்டடியில் விழுத்தகை என்பது அப்பொருள் தாதலையறியக. “கழுத்தைத் தழுவிய கையை எடாத மக்களைத் தழுவ அதனற் பெறும் பெருமையினைப் பெற வேண்டுவேமாக என்று சொல்வாரும்” என்பது அவ்வடிகளின் பொருள்.

“விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வழுக்கினுள்

வைக்குந்தன் நானே எடுத்து.”

என்ற குறளில் “ஒருவீரன் தான் போரில் எதிர்த்து எதிரிகளால் புண்படாநானே நன்னாலின்றென்று வைப்பான்” என வருதலின், அவன் புண்ணால் பெருமைபடுதலின் அப்புண் ‘விழுப்புண்’ எனப்பட்டது. இவ்வுதாரணங்கொண்டும் மேலது வலியுறும்.

இவ்வகையில் விழுமியாராகிய அடியாரால் போற்றப்படும் இறைவன் ‘விழுமியான்’ எனப்பட அவ்விறைவனை சிறந்தவனை-சீர்மையானை வணங்கும் பெருமையால் அடியவரும் பெருமை

(விழுமம்) பெறுவர் அன்றோ. கடவுள் தரும் வீடும் விழுமம் உடையதாகும். வீடு விரும்பத்தக்கது - போற்றத்தக்கது - சீர்மையுடையது.

“விழுமிய பெறலரும் பரிசில் நல்கும்” என்றவிடத்துப் பரிசிலாகிய வீடு விழுமியது எனக் குறித்தது காண்க. விழுமிய பொருள் தருபவன் விழுமியான் ஆனான். எனவே வீடு தருபவன் - விழுமம் தருபவன் விழுமியான் என இறைவனுக்குப் பெயர் வந்தது.

வடமொழியாளர் நம் தமிழ்ச்சொற்களைத் தம் மொழியில் நேராகவும் மொழிபெயர்த்தும் மேற்கொண்ட வகையில் கற்குடியிறைவன் பெயர் ‘விழுமியார்’ என்றிருப்பது கண்டு அதனை மொழிபெயர்க்கவேண்டிப் ‘பரமன்’ என்று மொழிபெயர்த்தன ராவர். விழுமம் என்பது சீர்மைப் பொருளில் வந்து பெருமை (Pride) என்ற பொருளதாயின நிலையைக்கொண்டு, பெருமையுடையவன்—மேம்பட்டவன் என்ற பொருளில் ‘பரமன்’ என்று கூறி இறைவனைப் ‘பரமேசுவரன்’ என்றனர் போலும்! கல்வெட்டு ஒன்றிலும் ‘கட்குடிப் பரமேசுவரர்’ என்றுள்ளமையும் காணலாம். ‘விழுமியார்’ என்பதற்கேற்பப் ‘பரமேசுவரர்’ என்றதும் வழக்கில் இருந்ததுபோலும்! ஆனால் ‘கற்பகநாதர்’ என்பது பிற்காலத்தில் எவ்வாறு வந்ததோ? ஆராய்ந்து காண வேண்டும்.

மணிமேகலை

இஃது, ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்று. யாற்றொழுக்குப்போல் செம்மை சான்ற அடிகளையுடையது; இது, சிலப்பதிகாரச் செழுங்காப்பியத்தின் காதையோடு தொடர்புடையது; இதன்கண் அறனும், தமிழர் ஒழுகலாறும், வருணனைப் பகுதிகளும் செறிந்து கற்பார் நெஞ்சம் கழி மகிழ்கொள்ளுமாறு அமைந்து செல்லும் சீர்மைவாய்ந்தது. இதன்கண் வருடம் மக்கள்தம் நிலையாமை உணர்ந்து அறஞ்செய்யக் கிளத்தும் அரிய வுரை செம்மை நிரம்பிய தீஞ்சுவைத்தாகும். அஃது :

“தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வர்
நற்றிளம் பெண்டிர் ஆற்றாப் பாலகர்
முதியோர் என்னான் இளையோர் என்னான்
கொடுத்தொழி லானன் கொன்றனன் குவிப்பஇவ்
அழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டும்
கழிபெருஞ் செல்வக் களியாட் டயர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழும்
மக்களிற் சிறந்த மடவோர் உண்டோ?” (மணி சு: கூஎ - ௧௦௪)

—செல்லார்க்கிழார்

கானகத்திலே காதல்

[திரு. மா. இளங்கோவன்]

“இயற்கையிலேயே உல்லாசமான இதயம் பெற்றவள் இளவெயினி. கள்ளங்கபடமற்ற கன்னித்தன்மை வாய்ந்தது அவளது இதயம்; பளிங்குச்சுனையின் பண்பொத்தது. காலையிலே கதிரவனின் ஒளி பரவுவதைக் கண்டு ஒலியெழுப்பும் பறவைக் கூட்டங்களின் களிப்பைப்போலவே இயற்கையானதொரு மிடுக்குத் திகழ்ந்தது அவளிடம்.

கவலையையே அறியாத குழந்தைப் பருவத்தை அப்பொழுதுதான் கடந்திருக்கிறாள் அந்தக் கன்னி. வேதனையை அறியாத வேடிக்கை—விநோதமான விளையாட்டு—குழந்தைக்குறும்பு—சிறுபருவச் சறுசுறுப்பு—இவை அனைத்தும் இணைந்த இன்பக்குழவியாகவே இருந்தாள் இதுவரை! ஒரு விநாடிக்குள் வீட்டையே தலைகீழாக மாற்றிவிடுவாள்! செல்வப்பிள்ளையாகவே பதினேழு ஆண்டுகள் வளர்ந்துவிட்டாள். சின்னஞ் சிறிய சிறுமி அவள், பயமறியாத பளிங்கு மனப்பான்மையோடு சிட்டுனப் பறந்து திரிவாள் பகல் முழுவதும்! ஆனால், இருள் கவிழ்ந்ததும், ஒரு சிறிய ஆட்டுக்குட்டியைப் போன்று அடங்கி அயர்ந்து உறங்கிவிடுவாள்.

வானப் பெருப்பரப்பில் கன்னங்கரிய முகில்கள் கூடிக்குலவி குலைந்ததைப் போலவே—கடுமையான மழைபெய்து ஓய்ந்ததைப் போலவே—ஒருநாள், அவளது வேடிக்கை, விளையாட்டு, குறும்பு எல்லாம் எங்கேயோ எவருக்கும் தெரியாமல் மங்கி மறைந்துவிட்டன! பெண்மையின் பொலிவு தரும் அமைதி அவளை அணைத்துக்கொண்டது!

அவளுடைய அன்னை, இளவெயினியிடம் குடிக்கொண்ட இந்த மாற்றத்தைக் கவனித்தாள். அவளது வேடிக்கையும் விளையாட்டும் குறும்பும், இவளுடைய இதயத்தில் இன்பத்தைத் தான் இழை பின்னியது.

புத்தம் புதியதொரு பெண்ணாக மாறி இருந்தாள் இளவெயினி. இமைப்பொழுதில் நிகழ்ந்துவிட்டதைப் போலவே இருந்தது இந்த மாபெரும் மாற்றம். அடக்கமும் அமைதியுமே அவளுக்கு அழகாக, ஏற்றதாகத் தோன்றியது. அன்னைக்கு—பெண்மையின் முழுப்பொலிவும் அதில் குழைந்திருந்தது. ஆனால், கவனிப்பாரற்றுக் களையிழந்து காணப்பட்டது வீடு. உல்லாசமும் உவகையும் ததும்பும் உரையாடல்களையும் உற்சாக

மூட்டும் அவளின் பாடல்களையும் இப்பொழுதெல்லாம் எவரும் கேட்க முடிவதில்லை. இலைகள் இழந்த மரத்தைப்போலவே ஒரு மூலையில் மூடிக்கிடந்தது யாழ். அவளுடைய அறிவின் திறத்தையும், அடக்கத்தையும் காணும் வேளையெல்லாம், அன்னை வியப்படைவாள். மனையை மகிழ்ச்சியும் புன்னகையும் தவழும் இடமாக்கும் அவளது அழகின் சிரிப்பை இழந்துவிட்டாள் அந்த அன்னை.

முன்னரெல்லாம் அதிகாலையில் விழித்தெழுந்துவிடுவாள் இளவெயினி. ஆனால், அந்தப் பழக்கமும் இப்பொழுது மாறி விட்டது! நெடுநேரம் கழிந்த பின்னர்த்தான் படுக்கையைவிட்டு எழுவாள்.....ஏன்?.....நீண்டநேரம் நித்திரை செய்கிறாளா என்ன?.....உணவின் அளவையும் இப்பொழுது குறைத்துக் கொண்டாளே! சிலவேளை, கேட்பவர்கள் உள்ளம் புண்ணாகும் அளவுக்கு ஆழ்ந்த பெருமூச்செறிகொள்ள.....!

எல்லாவற்றையும் கவனமாகக் கண்காணித்து வந்தாள் அன்னை. அவளுக்கும் வாட்டம் இல்லாமலில்லை. இளவெயினி பெருமூச்செறியும்போதெல்லாம், உள்ளத்தை எவரோ கிழித்தெறிவதைப் போலவே இருந்தது அந்த அருமை அன்னைக்கு! எந்த நேரமும் மகளைப்பற்றியே அவள் சிந்தித்தாள். “இளமையின் குளிர்தோப்பிலே தனித்து நிற்கிறாள்; அதன் இனிமையை இயற்கையுடன் கலந்து சுவைக்கும் துணையோடு அவளை இணைத்து வைத்துவிட்டால், பிறகு எல்லாம் சரியாகிவிடும்!” என்று அவளுக்குள்ளாகவே முடிவுசெய்து கொண்டாள் அன்னை.

நாட்கள் பல நகர்ந்தன.

இளவெயினிக்கு உலகமே கசந்தபோது, அவள் பாலைப் பருகவில்லை யென்றால், அறுசுவை அடிசில் உண்ணவில்லை யென்றால், அதில் வியப்பேது? தன் மகள் தனிமையிலேயே இனிமை காண்பதை நோக்கும்போது, அன்னைக்கு ஐயம் தோன்றுவதாயிற்று. ஒருகாலத்தில் அவளும் இளமைப் பருவத்தினளாக இருந்தவள்தானே!

இளவெயினியுடன் நெருங்கிப் பழகும் அவள் தோழியிடம் இதைப்பற்றிக் கேட்டுவிடவேண்டும் என்று கடைசியில் முடிவு செய்தாள் அன்னை. அதேநேரத்தில் இளவெயினியின் தோழி பொற்கொடியும் வீட்டிற்குள் துழைந்தாள். பழம் நழுவிப் பாலில் வீழ்ந்ததுபோலாயிற்று அன்னைக்கு. நகைமுகங் காட்டி அவளை வரவேற்றாள்.

“வா, பொற்கொடி! என்கே இரண்டு நாட்களாக இங்கே வருவதே இல்லையே? உன் தோழி (இளவெயினி)யை மறந்து விட்டாயா என்ன?”

“அஃதெல்லாம் இல்லையம்மா! அவள்தான் என்னை மறந்து விட்டாள்! வந்தாலும் வாவென்றழைப்பதில்லை; ஏதாவது பேசினால்கூட ‘ஆம்’ ‘இல்லை’ என்ற இரண்டே வார்த்தைகளோடு தன் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துக்கொள்கிறாள்!” என்று உரிமையோடு முறையிட்டுக்கொண்டே அன்னை எதிரில் அமர்ந்தாள் பொற்கொடி.

“அவளைப்போன்ற கலகலப்பான பெண்ணைக் கண்டதே இல்லையென்று கூறுவாயே; இப்பொழுது என்ன வந்துவிட்டது உன் தோழிக்கு! என்னிடம்கூட சரியாகப் பேசுவதில்லையே? உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா?” என்று ஆரம்பித்தாள் அன்னை.

“எனக்கென்னம்மா தெரியும்” என்னும்போதே அவளுடைய பொய்யைக் குரல் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டது.

“என்னிடம் பொய் சொல்லாதே, பொற்கொடி! உனக்குத் தெரியாமல் இருக்க முடியாது; எதையோ நீ மறைக்கிறாய்!” அன்னை கடிந்துகொண்டாள். “சொல்லம்மா எதையும் என்னிடம் மறைக்காதே! எனக்கும் தெரிந்தால்தானே அதற்கேற்றவாறு நானும் நடந்துகொள்ளலாம்!” என்றாள் மீண்டும்.

தோழி பேசவில்லை; வாய்வரை ஓடிவந்த வார்த்தைகளை அச்சம் அடித்துத் துரத்திவிட்டது. தலைகுனிந்து தரையில் கீறிக்கொண்டிருந்தாள்.

சிறிதுநேரம் மௌனமாகவே கழிந்தது.

“என்னம்மா, பேசமாட்டேன் என்கிறாய்! மகளைப்பற்றி அன்னையிடம் கூறுவதில் கூடவா இவ்வளவு தயக்கம்! சரி, சொல்லவே வேண்டாம்! போ, போய் உன் தோழியோடு பேசிக் கொண்டிரு!” என்றாள் அன்னை, பொய்க் கோபத்தோடு.

பொற்கொடி தயங்கினாள்; உமிழ்நீரை விழுங்கிக்கொண்டாள்; பிறகு மெல்லக் கூறத்தொடங்கினாள்.

“அன்றொரு நாள். மலர்கள் கொய்வதற்காக மலைச்சாரலுக்குப் போனோம், அம்மா. எழில் நிரம்பிய இயற்கை கொழிகும் மலைச்சாரல் அது. காட்டு மலர்களின் மணம் தவழ்ந்தோடிவந்த காற்றில் மிதந்து அலைந்துகொண்டிருந்தது! சிற்றருவியின் சலசலவென்ற ஒலி, மகரயாழின் இசையைப்போலவே அந்தச்

சாரல் முழுவதும் சூழ்ந்து எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது. வண்ணமலர்க் கூட்டத்தின் வண்ணங்கள் கண்ணைப் பறித்தன. மாலைக்கதிரவனின் இன்பமான அழகில் தங்களை இழந்து இசைபாடிக்கொண்டிருந்தன பறவைகள். நெஞ்சை நெக்குருகச் செய்யும் இத்தகைய இயற்கை அழகிலே எங்களை மறந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தோம். எங்களது குரலைக்கேட்ட பறவைகள், கூடுகளை விட்டு கூவத்தெரியாத குஞ்சுகளை விட்டு வெருண்டோடியது. அருகில் ஓடிய அருவியில் நீர்குடித்த மான், எங்களையே சிறிதுநேரம் நோக்கி நின்றுவிட்டுப் புதருக்குப்பின் ஓடி மறைந்தது!.....இவற்றையெல்லாம் கண்டபின், கடைசியில் வேங்கைமலர் பறிக்கச் சென்றோம்.....”

இந்த இடத்தில் தனது பேச்சை நிறுத்திவிட்டு, நிமிர்ந்து அன்னையை நோக்கினாள் பொற்கொடி. அன்னை, ஆவலும் ஆசையுமாக இவளையே நோக்கிக்கொண்டிருப்பது கண்டதும், ஏதோ ஒன்று அவள் தொண்டையை அடைத்தது; தயங்கினாள்.

“உம்.....வேங்கை மலர் பறிக்கச் சென்றீர்கள்.....பிறகு.....?” என்று அன்னை துவக்கி வைத்தாள்.

தோழி தொடர்ந்தாள் :

“ஆனால், அந்த மலரோ உயரத்தில் இருந்தது; எனவே எங்களுக்கு எட்டவில்லை. குதித்துக் குதித்து மலரைப் பறிக்க முயன்றோம். நாங்கள் குதித்து மேலே சென்றதும் அந்த மலர்களும் மேலே சென்றுவிடுவதைப் போலவே எங்களுக்குத் தோன்றியதம்மா! உடனே, “புலி, புலி என்று கத்தினோம்!”

“ஏன்.....?” என்று இடைமறித்தாள் தாய்.

“புலி, புலி என்று கூச்சலிட்டால், உடனே வேங்கைமலர் கீழே தாழ்ந்துவரும் என்று எவரோ சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம், அம்மா; அது நினைவுக்கு வந்தது; ஆகவே ‘புலி புலி’ என்று கத்தினோம்.....அப்பொழுது.....?”

“அப்பொழுது என்ன?”

“எவனோ ஒருவன் எங்கள் முன் ஓடிவந்து நின்றான்! ‘புலி எவ்வழி சென்றது?’ ‘எந்தப் பக்கமாக அந்தப் புலி போயிற்று?’ என்ற வினாக்களை வீசினான்!....நாங்கள் திகைத்தோம்.....”

“யார் அவன்?”

“யாருக்குத் தெரியும், அம்மா! அகன்று விரிந்த அவனது அழகுமார்பை மங்கையரின் விழிகளைப்போன்ற செங்கழுநீர்

மாலே அணி செய்துகொண்டிருந்தது. அவன் குழலில் வெட்சி மலர்கூடி இருந்தான். கூர்மை பொருந்திய அம்பையும், வான வில் போலவே வளைந்த வில்லையும் தோள்களில் வைத்திருந்தான். அவன் எங்களை நிமிர்ந்து நோக்கியவாறே, இனிமையான குரலில், ‘புலி புலி யென்றீர்களே, எங்கே அந்தப் புலி? எப்பக்கம் சென்றது? உங்களுக்கு ஏதாவது துன்பம் நேர்ந்ததா?’ என்று வரிசையாகக் கேள்விகளை அடுக்கினான்!”

தோழி நிறுத்தினாள். அன்னை எதுவும் பேசவில்லை. எனவே மீண்டும் சொல்லத் தொடங்கினாள் :

“அவனைக் கண்டதும், எங்களுக்கு மிகவும் நாணமாகி விட்டது! ஒருவர்பின் ஒருவராக மறைந்து நின்றுகொண்டோம்! ஆனால், அவன், அம்மா, துணிவோடு, ‘கன்னங்கரிய ஐவகைக் கூந்தல்தனையும், அழகிய பிறை நெற்றியையும் உடைய மடநல்லீர்! உங்களுடைய சிவந்த வாய்கூடப் பொய்யினைப் பேசுமோ?’ என்று,—நாங்கள் மறுமொழி பேசாமல் நாணி நின்றும் கூட அதைப் பொருட்படுத்தாமல், பேசினான்! வெண்ணிறப்புரவிகள் இரண்டு பூட்டிய தேரேறிவந்த அவனுடைய கண்கள், உங்கள் மகளின் கண்களைக் கவ்வின; கயிறு கட்டிப் பிணைத்ததைப் போலவே தழுவி நின்றன, அம்மா, இருவர் விழிகளும்! பொய்யாமொழியாரின் குறள் ஒன்று என் நினைவிற்கு வந்தது அப்பொழுது.....”

அன்னை பெருமூச்சுவிட்டாள். அவள் உள்ளத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதைப்போலவே அமைந்திருந்தது அந்த நெட்டுயிர்ப்பு. தோழி பேசிக்கொண்டிருந்தாள் :

“சிறிது நேரம் இப்படியே கழிந்தது. பிறகு அவன் சென்றுவிட்டான். செல்லும்போது, இளவெயினியைத் திரும்பித் திரும்பி நோக்கியவாறே சென்று தேரேறினான். மாலேக் கதிரவன் மறையும் மேற்றிசையில் விரைந்தது தேர். அவன் சென்ற திக்கையே கண்ணிமைக்காமல் நோக்கிச், சிலைபோல நின்றாள் இந்தச் சிற்றிடையாள்!.....பிறகு நான் ஏதோ கேட்கவே, அதற்கு எவ்வித தொடர்புமின்றி ‘அவர்....போனவர்....தோழி....ஆண்மகன்.....’ என்று ஏதேதோ உளறிக் கொட்டினாள்!”

“இவ்வளவு நடந்திருக்கிறதா?” என்றாள் அன்னை நீண்ட தொரு பெருமூச்சோடு.

தோழியும் தனது பேச்சை அவ்வளவோடு முடித்துக் கொண்டு, “இதுதான்மமா நடந்தது! அறிவுடையார் எல்லா

முடையாரல்லரோ? இதற்கேற்ப அவர்கள் நடந்துகொள்வார்கள்!” என்று முடித்தாள்.

இங்ஙன், மலர் கொய்யச் சென்று மணளைத்தேடி மணவினை முடிக்கும், காதல்வாழ்வைத் தன்னகத்தேகொண்ட சங்க இலக்கியங்களுள் அகமும் ஒன்று. இப்பாடல், ஒப்பற்ற ஒரு ஒளிமணி; காலம் கடந்தும் சுவை கடவாது நின்று இன்பம் பயக்கும் அழகிய இளமாமணி. இத்தகைய மாசிலாமணிகளைச் சங்கஇலக்கியம் எனும் எழில் பேழையினுள் காணக்கிடப்பன. அவைகளில் ஒன்று இந்த அகப்பாட்டு. பெயர்மட்டும் கற்பனை.

அப்பாட்டு அடியிற் காண்பது :

கானகத்தே கண்ட தலைவன்மீது தலைவிகொண்ட காதலை, தோழியின் வாயிலாக, தலைவியின் அன்னைக்கு அறிவிப்பதாக அமைந்துளது அந்தப் பாடல்.

“ அன்னாய் வாழிவேண் பன்னை நின்மகள்
பாலு முண்ணைப் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனனென வினவுதி யதன்றிறம்
யானுந் தெற்றென வுணரேன் மேனான்
மலிபூஞ் சாரவென் றேழி மாரோடு
பொலிசினே வேங்கை கொய்குவஞ் சென்றுழிப்
புலிபுலி யென்னும் பூச றேன்ற
வொண்செங் கழுநீர்க் கண்போ லாயிதழ்
ஊசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
சூயமண் டாகஞ் செஞ்சாந்து நீவி
வரிபுனை வில்ல னெருகனை தெரிந்துகொண்
டியாதோ மற்றம் மாதிறம் படரென
வினவி நின்றந் தோனே யவற்கண்
டெம்முள் னெம்முண் மெய்ம்மறை பொடுங்கி
நாணி நின்றனெ மாகப் பேணி
யைவகை வகுத்த கூந்த லாய்நுதன்
மையீ ரோதி மடவீர் நும்வாய்ப்ப
பொய்யு முளவோ வென்றனன் பையெனப்
பரிமுடுகு தலிர்த்த தோ னெதிர் மறுத்து
நின்மக னுண்கண் பன்மா னோக்கிச்
சென்றோன் மன்றவக் குன்றுகிழ வோனே
பகன்மா யந்திப் படுகட ரமையத்
தவன்மறை தேள நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி யென்றனள்
அதனள வுண்டுகோண் மதிவல் லோர்க்கே.”

மாங்குடி மருதன் இயலோவியம்

[புலவர். திரு. பொ. வே. சோமசுந்தரனார்]

(சிலம்பு-உள. பரல்-கக. சகசு-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

முடிசெழு வேந்தர் மூவருள்ளும், படைவிளங்கு தடக்கைப் பாண்டியர் குலத்தோர் அறனும், மறனும், ஆற்றலும், அவர்தம் பழவிறன் மூதூர்ப் பண்பு மேம்படுதலும், விழவு மலிசிறப்பும், ஓடியா இன்பத்து அவருடை நாட்டுக் குடியும், கூழின் பெருக்கமும், அவர்தம் வையைப்பேரியாறு வளஞ்சுரந்தூட்டலும், பொய்யாவானம் புதுப்பெயல் பொழிதலும் பிறவும் சொல்லோவியமாகத் தீட்டப்படுக்க மருதனார், தஞ்செய்யுளின் தொடக்கத்தே மலைநாறிய வியன் ஞாலத்தின் தோற்றங்கூறுதல், அப்பாண்டியரின் குடிப்பழைமை கூறுதற் பொருட்டேயாம். மாயிருஞ்ஞாலந் தோன்றி, அதன்கண் மன்னுயிர்கள் தோன்றி, அவ்வுயிர்கட்கு மன்னர்குடி தோன்றிய அம்முதலாழியின் முற்பகுதியிலேயே தோன்றி மூத்தகுடி படைசெழுதடக்கைப் பாண்டியர்குடி என்பது, அவ்வுழியிலேயே பாண்டியர் அருளாட்சி நிகழ்ந்ததனைக் கூறுமாற்றாற் பெறவைத்தார். இனி நிலையாமையுணர்த்தப் புக்கவர், தோன்றும் பொருள்களே மீண்டும் அழியும் பொருள்களாதல்பற்றி, முன்னர்த் தோற்றங் கூறலானார் எனினும் பொருந்தும். எங்ஙனமாயினும், இத்தோற்று வாயின் வாயிலாய்க் குடிப்பழைமை கூறுதல் வெளிப்படை.

ச. குடிமை நலம்

மாந்தர்க்குரிய மாண்புகளுள், குடிமைநலம் தலைசிறந்ததாகும். சான்றோரான் வகுத்துக் கூறப்பட்ட நற்குணங்களை மேற்கொண்டு, அவற்றின் காரியமாகிய நல்லொழுக்கங்களில் வருவாமல், வழிமுறை வழிமுறையாகக் கடைப்பிடித்து ஒழுக்கி வருகின்ற குடியையே குடி எனச் சிறப்பித்துக் கூறுவர். இத்தகைய குடி, காலத்தானே எவ்வளவாகப் பழங்குடியாகுமோ, அவ்வளவாக உயர்ந்த குடியெனக் கருதுதலும் உண்டு. சால்புடைய பழங்குடிப் பிறந்த திருவுடையார்க்குப் பிறர் கற்பியாமலே, அன்பு நாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் செப்பம் பெருமிதமின்மை அற்றமறைத்தல் பணிவுடைமை நகை இன்சொல் உடைமை இகழாமை முதலிய நற்பண்புகள் எல்லாம் தாய்ப் பொருள்போன்று இயற்கையிலேயே அமைந்துவிடுகின்றன. இவரைக் கருவிலே திருவுடையார் எனலாம். குடிப்பிறப்பில்லார், கல்வி, செல்வம் முதலிய பிறவேதுகள் நிரம்பப்பெற்ற

வழியும், குடிப்பிறந்தாரளவு சான்றாண்மையுடையராதல் அரிதே யாகும்.

இனி, பொய்யில் புலவராகிய வள்ளுவனாரும், இக்குடிமை நலத்தைத் தமது மெய்நூலிலே பெரிதும் பாராட்டுதலைக் காணலாம். இக்குடிமைநலம், குடிமை என்னும் ஓரதிகாரத்தே அடங்காமையான், பெருமை, சான்றாண்மை முதலிய வேறு வேறு அதிகாரங்களாக வகுத்துக்கொண்டும் இக்குடிமைநலமே கூறுகின்றார். குடிமை அதிகாரத்தின் முதற்குறளிலேயே,

“இப்பிறந்தார் கண்ணல்ல தில்லை இயல்பாகச்
செப்பமும் நாணும் ஒருங்கு”

என, அதன் ஒப்பிலாச் சிறப்பைத் தெரித்தோதுதலும், அவ் வருமைத் திருக்குறட்டு விளக்கம் கூறப்புக்க ஆசிரியர் பரிமேலழகனாரும், அழகுக்கு அழகு செய்வாராய் “இவை இப்பிறந்தார்க்காயின், ஒருவர் கற்பிக்கவேண்டாமற் றுமே உளவாம்; பிறர்க்காயிற் கற்பித்த வழியும் நெடிது நில்லா வென்பதாம்,” என, நுண்ணிதின் விளக்கிச் சேறலும் காண்க.

இனிக் கண்ணகியாரும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்குத் தங்கணவன் களவு கொள்ளும் சிறுமையுடையான் அல்லன் என்றற்குச் சான்று காட்டுவாராய், “எசாச் சிறப்பின் இசை விளங்கு பெருங்குடி, மாசாத்து வாணிகன் மகளை யாகி,” எனக் குடிமை நலத்தைக் கூறிக்காட்டலும் காண்க. தத்துவ நூலுடையோரும், இக்குடிமை நலம் உண்மையை ஒப்புக்கொண்டு, இந்நலம் ஒருவற்கு உம்மைச் செய்த நல்வினையால் வரும் என்று ஒதுப.

வடநூலாரும், தங்காப்பியத் தலைவர் குடி, மிகமிகப் பழங் குடி எனக் காட்டற்பொருட்டு, எங்கள் மன்னர் “கதிரவன் மரபினர்” என்றும், அல்லது “திங்கண் மரபினர்” என்றும், இன்னோரன்ன முறையில் பொருந்தாப் புனைந்துரை கூறுதலை, அவர்தம் நூலுள் யாண்டும் காணலாம். வடநூல்பற்றி நூல் செய்த கம்பர், வில்லி முதலியோரும், “ஆதித்தன் குலமுதல்வன் மதுவினையார் அறியாதார்,” என்றும், திங்கண் மாமரபினிற் பிறந்து இசையுடன் சிறந்தோர்,” என்றும், குலமுறை கிளத்து தல் காண்க. அறிவற்ற பூதங்களாகிய ஞாயிற்றுமண்டிலமும், திங்கண் மண்டிலமும், மக்கட்குக் குலமுதல்வராதல் வியப்பே! இங்ஙனம், பொருந்தாவகையிற் தமிழ்நாட்டுப் பண்டைப் புலவர்கள் தமிழ் வேந்தர்க்குக் குடிப்பெருமை கூறிற்றிலர். “மண்தோன்றிக் கல்தோன்றிக் காலத்தே முன்தோன்றி மூத்த குடி” என, இயற்கையொடு பொருந்தவே அவர் கூறுதலைக் காணலாம்.

ஆனால், பிற்பிறையினில் செந்தமிழ்ப்புலவர்கள் பலரும், தம் முன்னையோர் மெய்ப்புறையினின்றும் வழவி, எங்கள் செந்தமிழ் வேந்தரும், ஆதித்தன் குலமுதல்வரும், திங்கண் மாமரபினருமே ஆவர் எனத் தத்தம் நூல்களிலே கூறுவாராயினர்.

மதுரைக்காஞ்சியில் மருதனார் இவ்வுலகத்தே முதன்முதலாகப் பாண்டியர் அருளாட்சியே நிகழலாயிற்று எனக் கூறுமாற்றால், மூன்று தமிழ்வேந்தர் குடியுள் வைத்தும், பாண்டியர் குடியே, பழங்குடியாகும் எனக் காட்டுவாராயினர். பாண்டியர் என்னும் சொல், “பண்டு” என்னும் சொல்லடியாகப் பிறந்த பண்டையோர் என்பதன் மருதன் எனக் கருதுவாரும் உளர். இவ்வாறு பாண்டியர் குடிமாண்புணர்த்திய புலவர் பெருமான், இனி அம் மன்னரின் மன்னற மாண்புணர்த்தப் புகுந்து, அவர் தம் அருளாட்சியின்கீழ் இப்பேருலகம் நிகழும் காட்சியைப் பத்தொன்பது அடிகளிலே வரைகின்றார். அவை:

“வலமாதிரத்தான் வளிகொட்ப
வியனாண்மீன் நெறியொழுக
பகற்செய்யுஞ் செஞ்ஞாயிறும்
இரவுச் செய்யும் வெண்டிங்களும்
மைதீர்ந்து கிளர்ந்து விளங்க
மழைதொழில் உதவ மாதிரம் கொழுக்கத்
தொடுப்பின் ஆயிரம் வித்தியது விளைய
நிலனும் மரனும் பயனெதிர்பு நந்த
நோயிகந்து நோக்குவிளங்க
மேதக மிகப்பொலிந்த
ஒங்குநில வயக்களிறு
கண்டுதண்டாக் கட்கின்பத்து
உண்டுதண்டா மிகுவளத்தான்
உயர்பூரிம விழுத்தெருவில்
பொய்யறியா வாய்மொழியாற்
புகழ்நிறைந்த நன்மொந்தரொடு
நல்லாழி அடிப்படர்ப்
பல்வெள்ள மீக்கூற
உலகம் ஆண்ட உயர்ந்தோர் மருத!”

என்பனவாம். சொல்லென்னும் பூம்போது தோற்றிப் பொருள் என்னும் நல்லிருந்தீர்தாது நாளும் இவ்வினிய அடிகளின் பொழிப்பு வருமாறு:

“நிலத்தின் வலப்பக்கம் பற்றியே எப்பொழுதும் காற்று இயங்கும்படியும், அகன்ற திரளையுடைய நாளாகிய வின்மீன்கள், உலகில் நலமே சிறத்தற்குரிய நன்னெறிபற்றி இயங்கவும், பகற் காலத்தை உண்டாக்கும் சிவந்த ஞாயிற்று மண்டிலமும், இராக் காலத்தே நிலவொளி பரப்பும் திங்கண் மண்டிலமும், தங்

கூற்றிற் குற்றமற்றனவாய்த் திகழா நிற்பவும், முகில்கள், உலகத்தே உழவர் முதலியோர் ஆற்றுந்தொழில் வளம்படும்படி பருவம் பொய்யாதே தம் பெய்தற் றொழிலைச் செய்து அவர்க்கு உதவிசெய்யவும், இவ்வாற்றால் திசைகளெல்லாம் பொழி லடர்ந்து செழிக்கவும், உழவர் வித்திய கூலங்கள், ஒன்று ஆயிர மாக நன்கு விளையும்படியும், குறிஞ்சி முதலிய நால்வகை நிலங் களும் தேன் முதலிய பொருள்களை வழங்கா நிற்பவும், மா பலா வாழை கழுகு முதலிய மரங்கள் திங்கனிகளையும், மலர்களையும் மிக்கு வழங்கவும், இவ்வாற்றால் உயிரினங்கள், உடலும் உளமும் நோயில்லனவாய் எழிலுற்று விளங்கும்படியும், திசை தாங்கும் களிறுகள், தஞ்சமை நீங்கப்பெற்றுப் பொலிவுடையனவாய் மேன்மையுறும்படியும், யாண்டும், கண்டு கண்டு அமையாத காட்சியின்பம் மிக்கும், யாண்டும் உயிர்கள் தின்றுதின்று தீராத உணவுப்பொருள் மிக்கும் கிடப்பவும், உயரிய மாடங்கள் நிரல்பட நிற்கும் சீரிய தெருக்களிலே உறையும், பொய் என்ப தொன்று உளதென்றே அறிந்திலாத வாய்மையுடையாரும், புகழ் மிக்காருமாகிய நல்ல மாந்தர்களுடனே நல்ஊழிகள் பற்பல இவ்வுலகம் தம்மடிப்பட்டு மாறாதே வரவும், எதிர் காலத்தே உலகம் உள்ள துணையும், தம் புகழை மக்கள் பெரி தும் வியந்து போற்றும்படியும், இவ்வுலகத்தை ஆட்சி செய் தருளிய உயர்ந்தோருடைய மரபிலே தோன்றிய மாண்புடை யோனே !” என்பதாம்.

ஆற்றுப்படலமும், நாட்டுப் படலமும், நகரப் படலமும், அரசியற் படலமும் எனப் பற்பல படலங்கள் வகுத்துக் கொண்டு பிறறைநாட் புலவர் அவற்றில் ஒதும் பன்னூறு செய் யுட்களும் சிறந்த ஆட்சிக் கீழமைந்த உலகக்காட்சியை இப் பத்தொன்பதே அடிகள் காட்டும் அளவு நுண்ணிதிற் காட்ட மாட்டா. செங்கோன்மையை விளக்குதற்குரிய சான்றுகளை இப்புலவர்பெருமான் தேர்ந்து கூறும்முறை மிகவும் நுணுக்கம் வாய்ந்தது. ஒரு அரசன் ஆட்சிக்கீழ் வாழும் மாந்தர் ஒழுக்க முடையராய் வழந்தனர் எனல் அவ்வரசன் செங்கோன்மையை விளக்கப் போதிய சான்றாகமாட்டாது. “அச்சமே கீழ்களது ஆசார”மாதலின் தன் குடிகளைக் கொல்கொண்டு தாக்கியும், அடக்கி ஆசாரமுடையராக அல்லது ஆசாரமுடையார் போல ஒழுகச் செய்தல்கூடும். இவையெல்லாம் செங்கோன்மையைக் காட்டப் போதியன அல்ல. செங்கோன்மை பிறழாத மன்னன் அரியணையில் அமர்ந்துள்ளமைக்கு அறிகுறியாதெனில், அந் நாட்டிலே மழைவளம் மிக்கிருத்தல்வேண்டும்; யாறுகள் இடையறாது நீர்ப்பெருக்கெடுத்து ஒழுகுதல்வேண்டும்; யாண்

மும் பூம்பொழில்களும் இளமரக்காக்களும் செழித்தோங்கி உலகமே கண்டு கண்டமையாத காட்சியின்பம் நல்குதல் வேண்டும்; உயிர்கள் பசியும் பிணியும் இல்லாமல், உடலுரம் பெற்று எழிலுடன் இருத்தல்வேண்டும்; அவர் குடைநீழலிலே வாழும் மாந்தரோ, இங்ஙனம் உலகம் செழித்தலாலே தம் வாழ்க்கைக்கு யாதாமொரு குறையும் காணமாட்டாமையால், பொய் பேசுதல், களவு காண்டல் முதலிய தீவினைகளைச் சிறிதும் அறியாதவராக வாழ்தல்வேண்டும்; பிறநாட்டினர் அந்நாட்டின் நலங்களைப் புகழ்ந்து பேசுதல்வேண்டும். இவையே, நல்லரசாட்சியை விளக்கிக்காட்டும் நற்சான்றுகளாம் எனத் தேர்ந்து இவ்வகையானே அப்பாண்டிய மன்னர் மன்னற மாண்பினை மருதனார் ஓவியப்படுத்துரைக்கலானார் என்க.

இத்தகைய ஊழியை இவர் நல்லூழி என்றும், இவ்வூழியில் வாழும் திருவுடைய மாந்தரை நன்மாந்தர் என்றும், இவையிற்றிற்கெல்லாம் காரணமாயமைந்த மன்னரை மன்னர் என்னுது உயர்ந்தோர் என்றும் இப்புலவர் பெருமான் சொற்றிறம் தேர்ந்து கூறும் அழகினை என்னென்பாம்.

பொய் பேசார், வாய்மையே மொழிவர் என்பது அம் மாந்தர்க்குச் சிறப்பன்று. பொய் என ஒரு தீவினை உளது என்றே அவர் அறிந்திலாமையே அப் பொன்னாழிமாந்தரின் சிறப்பாகும். அஃதாவது: ஒருவன் ஒன்றனைக்கண்டு அதனைப் பிறருக்குக் கூறநேர்ந்துழித் தான் கண்டாங்கே கூற அறிவா னல்லது, கண்டகாட்சியைத் தன் உளத்தே கரந்துவைத்துத் தான் பிறிதொன்றனைப் படைத்து மொழியும் விரகினை அவன் ஒருசிறிதும் அறியமாட்டான் என்றவாறும். வாய்மை என்ற தமிழ்ச்சொல் வாயினது இயல்பு என்னும் பொருளுடையது. மெய்ம்மையென்பது உடலின் இயல்பு என்னும் பொருட்டு; உண்மை, உள்ளத்தின் இயல்பு என்னும் பொருட்டு. இவை மூன்றும் பொதுவில் மெய்ப்பேசுதல் என்னும் பொருளையே குறிப்பதாயினும், உள்ளம் வாய் உடல் என்னும் மூன்று கருவிகளின் செயல்களும், ஒன்றனோடு ஒன்று முரணாமல் (மனம் வாக்கு காயம் என்னும் திரிகரணங்கள்) ஒன்றுபட்டு இயைவதே. அஃதாவது: உள்ளத்தே கருதிய தொன்றனை அவ்வாறே கூறுதலும், கூறிய படியே நடத்தலும் ஆகப் பொருந்துவதே - மெய்மை எனப்படும் என்றும், இம்மூன்றனுள் ஒன்று இயையாவிடத்தும், அது மெய்ம்மை எனப்படாதென்றும் இம்மூன்று சொற்களும் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. கொடுங்கோல் ஆட்சிக்கீழ், முக்கருவிகளானும் நேர்மையுற ஒழுகுவம் எனக் கடைப்பிடித்தொழுகும் சான்றோரும், ஒரோவழி அக் கடைப்பிடிவிடுத்துப் பிறழ்ந்து

நடத்தற்குரிய செவ்விகள் பலப்பல அவர்க்கு எய்தியவண்ணமாகவே இருக்கும். மற்று சேங்கோன் மன்னர் ஆட்சியிலே! கீழ்மக்களும் பொய்முதலிய தீவினைகளை நயத்தற்குரிய செவ்வியை ஒரு நாளும் பெறுதலின்மையாற் பொய்யென்னும் ஒன்றை அவர்கள் மறந்தே போவர் அல்லது பொய்யினை அறியவேமாட்டார் அல்லரோ!

பகுத்தறிவும், மெய்யுணர்ச்சியும்

ஈண்டு மருதனார் காட்டும் இந் நல்லாழிக் காட்சியினின்றும், அப்புலவர் பெருமான், உலகிலே பருவமழை பொய்யாதுபெய்து வசியும் வளனும் சுரத்தற்கும், மழைவறந்து பசும்புற்களும் தலைகாண்பரிதாய்த் தீய்ந்துபோமளவு வற்கடம் உண்டாதற்கும், அவ்வக்காலத்தே வாழ்கின்ற மாந்தரின் நல்லொழுக்கமும், தீயொழுக்கமுமே காரணம் என்னும் கருத்துடையர் என்பது தெளியப்படும். இத்தகைய கொள்கைகள் பகுத்தறிவிற்குப் பொருந்துவனவாமோ! காற்றும், மழையும், நாளும், கோளும், இயங்குதற்குரிய பூதசத்திகள் வேறுகவுள்ளன; அச் சத்திக் கியைய அவை இயங்குவனவாதல்லது, மாந்தருடைய ஒழுக்கம் அவையிற்றிற்குக் காரணமாதல் யாண்டையது? ஒருகால், இன்றோரன்ன மொழிகள், இல்லனவேனும் இனியன நல்லன என்றெடுத்துப் புலவரார் கூறப்படும் புனைந்துரைகள் ஆகும் என நாம் கொள்ளல் வேண்டுமென்றி அவைகள் உண்மைகள் ஆகமாட்டா என்னுமோ! எனின், அறியாது கூறினாய்!

அறிவற்ற பூதசத்திகளும் தாமே இயங்கும் இயல்புடையன அல்ல. அப் பூதசத்திகட்கும் அகச் சத்தியாயிருந்து, அவையிற்றை இயக்கும் சத்தி வேறென்றுளது; அதுவே, சிவசத்தி எனப்படும். பூதசத்திகளையும், நம் பகுத்தறிவு கடைபோக அறியும் ஆற்றலற்ற புல்லறிவாதலை அறியாதார் அறியாதாரே உலகத்திற்காதல், உலகத்தின் நிகழ்ச்சிகட்காதல், உள்ளீடாய் அமைந்த காரணத்தைப் பகுத்தறிவாற் காண்டல் இயலாது. பகுத்தறிவென்பது, கைவிளக்குப் போன்றதொரு சிற்றறிவே யன்றோ! கைவிளக்காலே திசைகளை கவ்விக்கிடக்கும் பேரிருளிற் புறையுண்ட பொருளனைத்தையும் காண்டல் ஒல்லுமோ! கைவிளக்கின் ஒளிபுகாக் காரணத்தால், அதற்கப்பால் பரந்துகிடக்கும் பேரிருளில் யாதொன்றும் பொருள் இல்லையென புகல்தல் சாலுமோ?

கடவுள், அறம், மறம், அன்பு, அருள், மறுமை, வீடு முதலியன, ஒருபொழுதும் பகுத்தறிவாற் காணப்படுவன அல்ல. இன்றோரன்ன மெய்ப்பொருள்கள் திருவருள் விளக்கம் என்னும் மெய்யுணர்ச்சி யுடையார்க்குமட்டுமே தெள்ளிதிற் புலனாவன

வாம். திருவருள் விளக்கமுடையார், இவ்வுலகம் பூதசத்தி களால் இயங்குவதென்னும் கொள்கையுடையர் அல்லர். அவர், இவ்வுலகம் மெய்யறிவுப் பொருளாகிய இறைப்பொருளின் திரு வருட் சத்தியாலே—ஆக்கியும், காத்தும், அழித்தும் இவ் வாற்றால்—இயக்கப்படுகின்றது என்னும் தெளிவுடையர் ஆவார். இத்தெளிவிற்குக் காரணமும், அத்திருவருள் தமக்குணர்த்திய தென்பதல்லாது பிறிதொன்றனை நாடிக் காணார்.

இனி, திருவருள் விளக்கமாகிய மெய்யுணர்ச்சி மருவப் பெற்ற சான்றோரில், தலைசிறந்தவராகக் கருதப்படும் திருவள்ளு வனாரும், திருக்குறளிலே;

“இயல்புளிக் கோலோச்சும் மன்னவ னாட்ட
பெயலும் விளையுநர் தொக்கு.”

என்றும்,

“முறைகோடி மன்னவன் செய்யின் உறைகோடி
ஒல்லாது வானம் பெயல்.”

என்றும், இம்மருதனாரோடொப்ப மன்னறமே, உலகின் நன்மை தீமைகட்டுக் காரணமாம் என்று கூறுதலும், பகுத்தறிவாளர் எவ்வாற்றானும் உணரப்படாத இம்மை மறுமைகளின் இயல் பைத் தெள்ளத் தெளிய விளக்கிப்போதலும் காண்மின். இத் திருவள்ளுவரின் இத்தகைய மெய்ம்மொழிகளைப் பிற்பிறைநாட் புலவர்கள் பெரிதும் போற்றித் தத்தம் நூல்களிலே அமைத்துக் கோடலும் காண்க. திருவருள் விளக்கத்தால் மட்டுமே காணப் படும் உண்மைகள், வெறும் சடஅறிவு மாத்திரையேயான பகுத்தறிவிற் கெட்டமாட்டா என்றும், மெய்யுணர்வுடையோர் மொழிகள் மீண்டும் மெய்யுணர்வு எய்தத்தகுந்த திருவுடை நல்லோர்க்கு நன்கு விளங்குவன அல்லாது, புல்லறிவாளர்க்குப் பொருளற்றனவாகவே காணப்படும் என்றும் உணர்க. பகுத் தறிவின் சிறுமையையும், திருவருள் விளக்கத்தின் பெருமையையும் எடுத்துக்காட்டுவாராய் நந் தாயுமான அடிகளாரும்,

“அருளால் எவையும் பாரென்றான் — அத்தை
அறியாதே சுட்டியென் அறிவாலே பார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லால்—கண்ட
என்னையுங் கண்டிலன் என்னேடி தோழி.”

என இனிதின் ஒதுதல் காண்க.

(தொடரும்)

உன் எண்ணம் என்னோ?

[வித்துவான் திரு. தி. மு. சங்கரலிங்கம், திருவாரத்தூர்.]

தருமமிகு சேன்னையென இராமலிங்க வள்ளல்
சாற்றுதலை நகரான தனியெழில்சேர் நங்காய்!
திருவுடைநற் றமிழ்நாடு எனும்நம்பி யின்பால்
சேர்ந்துபல நலம்பெற்றாய்! சிறந்துமிக வாழ்ந்தாய்!
ஒருமனமோ டென்னலமே பெரிதெனயாம் கண்டு
உளமகிழ்ந்தோம்; வாழ்ந்திட்டோம்; தும்பேன்மை சேட்டு
பெருமைகொண்டோம் பன்னாளுந் பீடமைய ஒன்றிப்
பேராரும் இமயத்தின் சிகரம்போல் வாழ்ந்தாய்.

சு

தும்பெருமை உணராமல் வீணரென வந்தோர்
துவலரிய நின்காதல் மாண்பறியாத் தீயோர்
வம்புளங்கொள் நலமறியா ஆந்திரர்க்கா முகராய்
வளஞ்சேர்நின் மேற்காதல் கொண்டுவிரும் புகிரார்!
செம்பொருளின் திறமமையும் தமிழ்நாட்டு வீரர்
சிந்தைநொந்தார் இதுகேட்டு; நின்சிறப்போங் கிடவே
தம்பெருமை தனைக்காக்க உழைத்திடப்பின் வாங்கார்
தாவிலுயிர் கொடுத்தேனும் நாடோறும் காப்பர்.

உ

வாழ்விலெலாம் ஒன்றாகி வளம்பெற்ற நின்னை
வாடிவருந் திடயாங்கள் விட்டிடோமிஃ துண்மை;
தாழ்வமைந்த அவர்விருப்பம் போலமைந்தால் யாங்கள்
தரித்திடோம்இவ் வுயிர்வாழ்க்கை; சண்டைமிகச் செய்வோம்
காழ்வமையும் அவரோடு நன்றியின்றி வாழின்
கவினமையும் நின்னன்பர் போராட்டம் செய்வோம்
பாழ்அடையாத் தமிழ்நாடாம் நம்பியுடன் வாழப்
பார்த்திருப்போம் உண்மையிது; உன் எண்ணம் என்னோ?

ந

சீரிசையா ஆந்திரரின் கொடுஞ்செயலைக் கண்டு

சிந்தைநொந்தார் அறிவுடையார்; நின்காதல் தேர்ந்தார்;
நாரிசையும் வழிகாட்டும் வரலாறு காட்டி

நாட்டுகிறார் தமிழ்நாட்டின் பாலதென்றே உன்னை;
ஏரிசையும் தலைநகரம் இன்பிசையும் நங்காய்!

என்னென்பேம் ஆந்திரரின் அறிவீனச் செயலை!
பாரிசைந்த தமிழ்நாட்டோ டொன்றிமிக வாழப்
பண்புடனே எண்ணுகிறோம்; உன் எண்ணம் என்னோ!

பெருமைமிகு தமிழ்நாட்டின் தலைநகரம் மாதே!

பீடறியா விதத்தினிலே உனைப்பங்கு கொண்டு
திருவுடைய தமிழர்களும் ஆந்திரரும் வாழச்
செப்புகிறார் இச்செயலைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால்
ஒருமனைவி தனையிருவர் பகிர்ந்தின்பம் கொண்டே

உவந்துலகில் வாழ்வதுபோல் உற்றிடுமே யன்றோ?
பொருள் நிறைய வந்திடினும் கற்பினையே காத்தார்
பொருந்துமெனக் கூறுவரோ? உன் எண்ணம் என்னோ?

தற்காலத் தலைநகராய் உனைக்கொள்ள எண்ணிச்

சாற்றுகிறார் ஆந்திரராம் கழிகாமக் காரர்
நற்காலத் தினுக்காகத் தன்தலைவி தன்பால்
நாடுமவர் பயன் துய்க்க விடுவாரோ? தமிழர்!

நிற்காதல் தமிழ்நாடாம் நம்பியுடன் வாழ
நேயமுடன் பல்லறிஞர் உழைத்துவரு கின்றார்;
நற்கோல வாழ்வினையே பெரிதெனயாம் காண
நாடுகிறோம்; உறுதிவிடோம்; உன் எண்ணம் என்னோ?

கொரியாப்போர் வரலாறு

போர்நிறுத்த ஒப்பந்தத்திற்கென்றே தனியாக வடகொரிய சார்பில் வகுக்கப்பட்ட கட்டிடமான பகைநீக்க மாளிகையில் ஐ. நா. கம்யூனிஸ்டு தலைமைப் பகைநீக்கப் பேச்சாளர்களான லெப்டினன்ட் கர்னல் வில்லியம் ஹாரிஸனும், ஜெனரல் நாம்தில்லும் ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்டனர்.

இங்குக் கையெழுத்தானவுடன் ஒப்பந்தத் தாள்கள் யாவும் உடனேயே இருதரப்புப் படைத்தலைவர்கட்கும் அனுப்பப்பட்டன. நேச சுப்ரீம் கமாண்டரான ஜெனரல் மார்க்கிளார்க் அங்குள்ள மணிப்படி பிற்பகல் 1-க்கு முன்சானில் கையெழுத்திட்டார். இதற்கு 1½ மணிக்கு முன்பாக அவர் சிங்மன்ரீயைப் பார்த்தார். கையெழுத்தான 72 மணி நேரத்துக்கெல்லாம் இருதரப்புப் படைகளும் 150 கல் தொலை நீளமுள்ள போர்முனை எங்கும் 1½ கல் தொலைவில் பின்தங்கி நின்றன.

1950 சூன் 25-ம் நாள் வடகொரியப் படைகள் தென் கொரியாமீது போர் துவங்கியதை அடுத்து அதேநாளில் பாதுகாப்புப் பேரவை அதை ஆராய முற்பட்டது. அப்போது இந்தியப் பிரதிநிதி பெனகல் நரசிங்க ராவ்தான் அதன் தலைவராக இருந்தார். வடகொரியர்கள் போரை நிறுத்தவேண்டுமென்ற வரலாற்றுச் சிறப்புக்குரிய முடிபு நிறைவேறியது. யு. எஸ். ஏ. முதன்மையான பங்குகொள்ளப் பிற நட்பு நாடுகளின் உதவியுடன் 27-7-53-ஆம் நாள்வரை போராட்டம் நிகழ்ந்தது. முன்றே திங்களில் கம்யூனிஸ்டுகள் தென் கொரியாவைக் கைப்பற்றி ஐ. நா. படைகளை டேகூ முனைக்குத் துரத்திவிட்டனர். இதையடுத்துத்தான் ஜெனரல் மக் ஆர்தர் இஞ்சானில் கடற்படையைச் செலுத்திப் பின்னிருந்து தாக்கி வடகொரியப் படை வன்மையைச் சிதைத்தொழித்தார்.

ஐ. நா. படைகள் வெற்றிமேல் வெற்றிபெற்று யாலுநதிக் கரையை நோக்கிப் பாய்ந்தன. முப்பத்தெட்டாவது அட்சரேகைக்கப்பால் நகரவேண்டா என இந்தியா எடுத்துக்கூறிய நல்லுரையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. கிறிஸ்து மசுக்குள் வீடு திரும்புவோமென்று சங்கொலிசெய்து மக்ஆர்தர் படைகளுக்குக் கிளர்ச்சி யுண்டாக்கினார். ஆனால் 1950 நவம்பரில் சீனத் தொண்டர் படைகள் போரில் நுழைந்து அவர் திட்டங்கள் யாவற்றையும் தவிடுபொடியாக்கியது. சீனர்கள் போரிற் கலந்துகொள்ள மாட்டார்கள் எனத் தவறாக மதிப்பிட்ட மக் ஆர்தர் போரை மிகுதிப்படுத்தத் துவங்கியபோதுதான் பதவியி

லிருந்து நீக்கப்பட்டார். இதையடுத்து வெற்றி தோல்விகள் இருதரப்புக்கும் இயற்கையாகப்போகவே, 1951-ஆம் திங்களில் முதல்முதலாகப் போர்நிறுத்தப் பேச்சுகள் துவங்கின. அப் பேச்சில் கம்யூனிஸ்டிக் குற்றவாளிகள் யாவரையும் கட்டுப்பாடின்றி ஒப்படைக்கவேண்டுமென எதிர்த்தரப்பினர் வற்புறுத்தி வந்தனர். எனவே, அப்பேச்சு இதுவரை இழுக்கடிக்கப்பெற்றன.

இந்தக் கொள்கையை இருதரப்பினருக்கும் உகந்த முறையில் உருவாக்க இந்தியா வெளியிட்ட முடிபு, நட்புநாடுகளின் திருத்தத்துடன் முதலில் ஐ. நா. அவையில் நிறைவேறிய போதிலும் கம்யூனிஸ்டிகள் அதை ஏற்கவில்லை. ஆனால் பின்னர் அம் முடிபின் அடிப்படையிலேயே போர் நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. இதற்கு முட்டுக்கட்டையாகத் தென்கொரிய முதல்வர் ரீ இருபத் தேழாயிரம் வடகொரியக் குற்றவாளிகளை விடுதலை செய்தார். இதுவும் ஒருவாராகக் கொள்ளப்பெற்றது. இப்போது நடுநிலைக் குழுவின் தலைமையும் இந்தியாவுக்கே கிட்டியுள்ளது. உலக அரங்கில் இஃது இந்தியாவுக்குள்ள நன்மதிப்பை விளக்குகின்றது.

27-7-53-ஆம் நாள் இரவு 10 மணிக்குப் போர் முடிந்தது. போர் முனையிலிருந்து துந்துபிவாத்தியக் குழுவினர் மூன்றாண்டுப் போரை முடிக்குமாறு பேரொலி செய்தனர். நடுநிலைப் பகுதியின் சுற்றுக் கூட்டத்தினர் படைக் கருவிகளிலிருந்து தோட்டாக்களைச் சுழற்றினர் இடையே இரண்டரைக்கல் தூரம் வரை விட்டுநிற்குமாறு கேட்டுக்கொண்டனர்.

அவ்விடத்தின் விடியற்காலை மணி 5-40-வரை ஆங்காங்கே இருதரப்புப் படைகளுக்கும் கைகலப்பு இருந்ததாகவும் பின்னர் யாவும் தணிந்துவிட்டதாகவும் 8-வது போர்க்குழு அறிக்கை கூறுகின்றது.

26-7-53-ஆம் நாள் போர்நிறுத்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடுகையில் தென் கொரியாவின் சார்பில் மேஜர் ஜெனரல் சோய் கெஷின் உள்பட பல நட்புநாடுகளின் தலைமையாளர்கள் அங்கிருந்தனர். போர் நிறுத்தத்தில் தென்கொரியாவும் ஒத்துழைக்கும் என்பதற்கு அறிகுறியாக அவர் நேரில் வந்திருந்தது எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

—இதழாசிரியர்.

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

தூத்துக்குடி, சித்தாந்தப் பேராசிரியர், சித்தாந்தமுதுபெரும் புலவர்,
திரு. ந. சிவகுருநாதபிள்ளை அவர்களின்

81 - (எண்பத்தொன்று) ஆவது ஆண்டுப் பிறப்புநாள்

குறித்த பிறப்புத்திருநாள் ககஅச-ஆடித் திங்கள் 27-ஆம் நாள் (11-8-1953) செவ்வாய்க்கிழமை ஆகும் அந்நாள் எங்கள் சபைச்சார்பில் ஒரு பேரவை கூட்டி அவர்களுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கப்பெறும். அப் பேரவைக்கு, தூத்துக்குடி சபார்டினேட் மன்ற நீதிபதி திருவாளர் S. மகராசபிள்ளை அவர்கள் B. Sc., B. L., தலைமை தாங்குவார்கள். வெளியூர் அன்பர்கள் தங்கள் வாழ்த்துரைகளை அனுப்புவிக்க வேண்டுகின்றேன்.

தூத்துக்குடி, சைவசித்தாந்தசபை அமைச்சர்.

குறிப்பு : நம் பேராசிரியரவர்கள் இந் நெடுநாளும் நலத்தொடும் உரத்தொடும் வளத்தொடும் வலத்தொடும் வாழ்த்தற்கு வாயில் செந்தமிழும் சிவனெறியும் சித்தாந்தமும் தம் உடல் உளம் உயிராய் ஒல்லும்வகை ஒவாது ஒம்பிவரும் ஒண்மையே. இவர்களே “அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையா”ராவர். இத்தகைச் சான்றோர்தம் “கேண்மை திறனறிந்து தேர்ந்து கொளல்” வேண்டுவது நம்பெரும் கடமையாகும். இவர்கள் தம் இடையறா எண்ணம் மொழி செயல்களால் நம் மெய்ம்மைச் சைவ சித்தாந்தம் எங்கும் பரவுதலும், கற்றாரும் கற்பிப்பாரும் கருத்துறுவாரும் ஆகிய நற்றவத்தோர் நாளும் பெருகுதலும், அவர்கட்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் ஒருங்கமையப் பட்டம் பல வழங்கலும் வளர்வதாயின. இத்தகையார் திருமுன் நம் ஆர்வம் மிக்க வணக்கமும் வாழ்த்தும் இணக்கமுற ஒப்பித்து இன்னும் இத்தவத்தோர் பன்னெடுநாள் வாழ்ந்து பணியாற்ற இறைவன் திருவடியைப் பரவிப் பணிவோமாக. திருப்பேரூர்ப் புராணத்திலுள்ள ‘காலவ முனிவர் வழிபடுபடலம்’ பொருள் விளக்கத்துடன் பிறப்பு நாள் நினைவுமலராக வெளியிடப்பெறும் எனவும் தெரிகிறது. —ஆசிரியர்.

ஈழத்து நவாலியூர், திரு. சோமசுந்தரப் புலவர் பிரிவு

இப்புலவர் பெருந்தகை தம் எழுபத்தேழாம் அகவைக்கண் நவாலியூரில் தம் இல்லத்து 11-7-1953-இல் அன்னம் பயிலும் தில்லைப் பொன்னம்பலவாணர் பொன்னடி எய்தினர். இவர்கள் தந்தையார் சுதிர்காமர் ஆவர். புலவர் தமிழும் ஆங்கிலமும் சால்புறக்கற்றுப் புலமையுற்றனர். நுண்மாண் நுழைபுலச் செல்வராயினர். வட்டுக்கோட்டைச் சைவக் கலாசாலையில் ஆசிரியப்பணி ஏற்று அருந்தொண்டாற்றினர். தம் பதினேந்தாம் அகவைமுதலே செந்தமிழ்ப்பாவும் உரையும் தாலின்னித் தமிழ்த்தொண்டாற்றினர். உயிரிளங் துமரன் முதல் தாலவிலாசம் ஈராக இருபத்து நான்கு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. வெளிவரவேண்டுவனவும் பல, பாக்கள் பதினையாயிரத்துக்கு மேல் என்ப.

வட்டுக்கோட்டையார் 1938-ஆம் ஆண்டில் தனிப்பெரும் புலவரைப் பாராட்டி மூவாயிரம்கொண்ட வெண்பொற்கிழி ஒன்று விழைந்தளித்

தனர். 1927-ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்துப் பெருமக்கள் புலவர் பட்டம் வழங்கிப் போற்றினர். மேலும் ஆங்காங்கெய்திய சிறப்புக்களும் அளப்பில. புலனடக்கம் உற்றார் புலவரெனத்தக்கார் என்பதற்கேற்றார் நம்புலவர். சான்றாண்மை குன்றா ஆன்றவர். செந்தமிழும் சிவனெறியும் முந்துறப்பேணும் செல்வர். இறையடி நிறையின்பெய்தி வாழ்வாராக. குடும்பத்தார்க்கு எங்கள் பரிவும் ஆறுதலும் உரியவாகுக.

நாட்டுக்கொவ்வா நலமில் கல்வித் திட்டம்

தற்பொழுது நாட்டிற்புகுத்தப்பட்டு நல்லோர் பலரும் நடுங்கற் கேதுவாகிய கல்வித்திட்டம் நாவலந்தீவாம் பாரதநாட்டில் வேறெங்கும் மேற்கொள்ளாத புகுத்தப்பெறாத புதுமைவாய்ந்தது. பெரும்பாலும் நம் நாடு அறியாமை மிகுந்தது. முதியோரும், ஈன்றாரும் உடன்பிறந்தாரும் எழுத்தறிவு எய்தப்பெறாத பழுத்த அறியாமைச் சிறப்பினர். பெரும்பாலும் செல்வமும் முதன்மை (அதிகாரம்)யும் மிக்கார்வீட்டு மாணவர் சூழ் வொன்றே கற்றற்குப் பெருந்துணையாவது. ஏனையாருள் ஒரு சிலர் தாம் கல்லாப்பிழையினை ஓர்ந்து தம் மக்களையேனும் முட்டுப்பாட்டுக்கு இடையே கற்பிக்கமுயலினும் அக்கம்பக்கத்துள்ள தன்னெத்த பிள்ளைகளின் சேர்க்கையால் விளையாட்டை விரும்பிக் கல்விபை வெறுக்கின்றனர். ஆசிரியர் செய்யும் அடக்குமுறையாலும் பள்ளியில் வரை அறுத்துள்ள காலத்திட்டத்தாலும் ஒருவாறு வேண்டாவெறுப்பாகக் கற்றுப் பயிற்சியினால் சிறிது கற்கவும் முற்படுகின்றனர்.

இந்நிலையில் அம்மாணவர் பள்ளியைவிட்டால் வெளியிலும் வீட்டிலும் விளையாடுவதும், பெற்றோர்கட்கும் மற்றைபார்கட்கும் துன்பம் இழைப்பதும் பெரும்பான்மை என்பது உலகறிந்த உண்மை. அந்நிலையில் பள்ளியில் படிக்கும் கால அளவையைக் கூட்டவேண்டுமென்பதே பிற்போக்கான மாணவர்களின் பெற்றோர் நினைப்பு. அப்படியிருக்கும் போது உள்ள காலத்தையும் குறைக்கவேண்டும் என்று திட்டமிடுவது அரைகுறைக் கல்வியும் கற்காது அறியாமை இருளிலே இருத்தற்குப் பெருந்துணை செய்வதாகுமன்றி அறிவு வளர்த்தற்குப் பேரிடையூறுமாகும். எனவே பொருந்தாத்திட்டத்தைக் கைவிட்டு நாட்டுக்கேற்ற வழக்கமான முறையில் கல்விபயிற்றுமாறு செய்விப்பதே அறமும் முறையும் அறிவும் ஆகும். இதுவே 'உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகலாம்' நலமும் ஆகும்.

வாலாஜாபாத் இந்துமத பாடசாலை

இப்பாடசாலை நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் நற்றொண்டு ஆற்றி வருகின்றது. கல்வியும் கைத்தொழிலும் செல்வம் எனக்கொள்ளும் நல்லொழுக்கமும் உடலுரமும் ஒருங்கமைந்த நன்மாணக்கர் பன்னூற்றுக் கணக்கான மாணவர்களை நாட்டுக்கு நல்குகின்றது. 28-7-53-இல் சென்னை அரசியல் தொடக்கக் கல்வியின் ஆய்வுரை (ஆலோசகர்) யாளர் திரு. ஜி. இராமச்சந்திரன் அவர்களும் ஏனைக் கல்வி முதன்மையரும் பாடசாலை, மாணவர் இல்லம், தொழிற்சாலை முதலியவற்றைப் பார்வையிட்டு உவந்து வாழ்த்துரை வழங்கியுள்ளார்கள். அத்தனையும் போற்றத்தக்கனவே. சிறந்த ஒன்றைக் குறிக்கின்றும். "இது பையன்களுக்காக மட்டும் நடைபெறுவதால் பெண்களுக்கும் உதவ ஒரு பகுதி நடைபெறுவதாக. அதுவும் நடைபெறுமானால் ஸ்ரீ. மாசிலாமணி அவர்களின் வேலை முழுமை பெறும்."

மதிப்புரை

டாக்டர் குமரப்பா (வாழ்க்கை வரலாறு)

[இந்தூல் திரு. மீ. விநாயகம் அவர்களால் யாக்கப் பெற்றது. வெளியிடவோர்: 'லட்சுமி புத்தக நிலையம்' மகன்வாடி, வர்தா. விலை ரூபா, 2-8-0.]

இதன்கண் தென்னாட்டுச் செம்மல் குமரப்பா மேனாடெய்தி மிகு புலமை கணக்காய்வு பொருள்நிலை முதலியவற்றில் பெற்றுத் துரை என விளங்கிப் பெரும் பொருள் தொகுத்துப் புகழுடன் வாழ்ந்தனர். அடிசுளார் நாட்டியக்கம் நலம் பயப்பதொன்றென்றுணரவே அதனோடியைந்து தமிழகப் பண்பாடு தலைசிறக்க அறமுறை திகழத் தொண்டாற்றினர். இவ் வரலாறு இருபத்தெட்டுத் தலைப்புக்களைக் கொண்டது. சிக்கனமும் ஒழுங்கும் உயிரினும் சிறக்கக் கொள்ளும் பகுதி பீகார் நிலநடுக்க விடுதலைப் பொதுப்பணிப் பொருள் துறை நடைமுறையில் காணலாம். இப்படியே ஒவ்வொரு அருஞ்செயலும் உலகம் கைக்கொண்டொழுகும் ஒண்மையதாகும். இனிய எளியநடை. நல்ல பதிப்பு. தமிழகம் இதனைப் பெற்றுக் கற்று ஒழுகிக் கடனற்றமாக.

வெள்ளி விழா மலர்

[வெளியிட்டோர்: திருவள்ளுவர் கழகம், தென்காசி. விலை ரூபாய் ஐந்து.]

இம்மலர் திருவள்ளுவர் கழகத்தின் இருபத்தைந்தாம் ஆண்டு நிறைவு விழா வெளியீடாகும்.

இது உலகப் பெரும்புலவராகிய திருவள்ளுவரின் அறநூலாகிய திருக்குறட் பெருநூலைக் குறித்துப் பேரறிஞர்கள் பலர் தாம் மேல் நாட்டுக் கீழ்நாட்டு நூல்களின் வழி ஆய்ந்து கண்டு தெளிந்துணர்ந்து வள்ளுவர் வாய்மொழியின் ஒப்பத்தை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டிய கட்டுரைத் தொகுதியாகும்.

உலகில் புலவர் பெருமக்கள் பல்வகையினர். வள்ளுவர் அப்பல் வகைப் புலவர்களாக ஒருருக் கொண்டனைய ஒண்மையர். இவர் சமயக் கணக்கர் மதிவழி சேருது உலகியல் கூறிப் பொருளிதுவென உணர்த்திய மேதகையர். இத்தகைப் பெரியாரின் சிறப்பையும் அவர் நூலின் மாண்பையும் உலகம் முழுதும் உணருமாறு செய்ய வேண்டுவது தமிழ்மாந்தர் கடமை. இக்கடமையுணர்ச்சியை மேற்கொண்டு பணிபுரிவதில் முன்னணியில் நிற்பதற்குச் சான்றே இவ்வரிய வெள்ளி விழா மலர்.

இம் மலரில் திருவள்ளுவர் நூலைப் பற்றிய எல்லாப் பொருளும் உள. இதன்பால் இல்லாத எப்பொருளும் இல்லை. ஆகவே, இவ்வரிய தமிழ்க் கருவூலத்தை ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் வாங்கி கற்கவேண்டும் கடப்பாடுடையன். இம் மலரில் பேரறிஞர்களின் கருத்தோவியங்கள் அணி செய்கின்றன. அவர்களோடுறவாடித் திருவள்ளுவர் உள்ளத்தை யுங் கண்டு மகிழ வழிகாட்டியுந் திகழ்கின்றது. இக்கழகத்தார் இது போன்ற அரும்பெரும் பணியை மேற்கொண்டு திசையனைத்தின் பெருமையெல்லாம் தென்றிசையே வென்றேறத் தொண்டுகள் மேலும் புரிய இறைவன் அருள்வானாக.

திருநெல்வேலித், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்வே,

அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால்

அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.